154. ÅRGANG • NUMMER 6 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2005

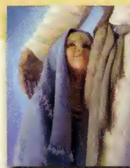
Liahona

154. ÅRGANG • NUMMER 6 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2005

Liahona

PÅ OMSLAGET
Modelfoto: Steve Bunderson, må ikke kopieres.

LILLE LIAHONAS OMSLAG
Under hans vinge, af Jay Bryant Ward, fra Visions of Faith Collection, som udgives af Mill Pond Press Inc., Venice i Florida, må ikke kopieres.

SE »VERDENS NAVLE«, S. 26

FOR VOKSNE

FOR DE UNGE

LILLE LIAHONA: FOR BØRN

SE »GLÆD JER OVER GENGIVELSEN AF TEMPLETS ORDINANCER OG PAGTER«, S. 25

Juni 2005 154. årgang. Nummer 6
LIAHONA 25986 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf, David A. Bednar

Redaktør: Jay E. Jensen
Vejledere: Monte J. Brough, Gary J. Coleman
Adm. direktør: David Frischknecht
Planlægning og redaktionel leder: Victor D. Cave
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktionel direktør for Kirkens tidsskrifter: Richard M. Romney
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Redaktion: Collette Nebeker Aune, Susan Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper, LaRene Porter Gaunt, Jenifer L. Greenwood, R. Val Johnson, Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J. Odekirk, Adam C. Olson, Judith M. Paller, Vivian Paulsen, Don L. Searle, Rebecca M. Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica Weeks

Ledende Art director: M. M. Kawasaki
Art director: Scott Van Kampen
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Design og produktion: Howard G. Brown, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R. Peterson, Randall J. Pixton, Kari A. Todd, Claudia E. Warner

Marketingsleder: Larry Hiller
Trykchef: Craig K. Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg. Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg, Sverige. Tlf. 0046 31 77 88 976. Fax 0046 31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales på girokontonummer 653-2136.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til **cur-liahona-imag@ldschurch.org**

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas«, eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk (øst), bulgarsk, cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, græsk, haitisk, hindi, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, singalesisk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, tamil, telugu, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

Liahona findes på internettet på mange sprog på **www.lds.org.** På engelsk: Klik på »Gospel Library«. På andre sprog: Klik på verdenskortet og vælg dansk.

For readers in the United States and Canada:
June 2005 Vol. 154 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $16.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah, and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canadian Poste Information: Publication Agreement #40017431).

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

SÅDAN ANVENDER DU LIAHONA

Forslag til familieaften

»De svære beslutninger«, s. 8: Bed familiens medlemmer om at tænke på de vanskeligste beslutning, de nogensinde måtte træffe. Læs eller fortæl ældste Richard G. Scotts beretning om sit job. Hvilken indflydelse havde salmen på hans valg? Bed familiens medlemmer om at fortælle om oplevelser, de har haft, hvor Herren har hjulpet dem med at træffe svære beslutninger.

»Jeg er parat til mit missionærinterview, præsident!« s. 12: Hvad blev Vova rådet til at gøre som forberedelse til sin mission? Læs Alma 57:19-21, 25-27 og sammenlign Vova og hans venner med de 2000 unge krigere. Hvordan kan familiens medlemmer følge Vovas eksempel?

»Velsignet af visdomsordet«, s. 32: Find frem til, hvad det var ældste Masayuki Nakano gjorde, som satte ham i stand til at efterleve visdomsordet og alligevel beholde sit arbejde. Hvad kan familiens medlemmer gøre for at hjælpe sig selv og hinanden med at efterleve visdomsordet?

»Familieaften som missioneringsredskab«, s. 34: Fortæl er par historier fra artiklen, som svarer til din families interesser og behov. Planlæg og iværksæt nogle ideer, der kan gøre jeres familieaften til et missioneringsredskab.

»Din spændende historie«, s. L2: Læs artiklens tre første afsnit højt og lad så familiens medlemmer skiftes til at fortælle en historie om en forfader eller en nulevende slægtning. Overvej at optage disse beretninger. Bær vidnesbyrd ud fra de to sidste afsnit i artiklen.

»Gærdespring«, s. L8: Lad familien tænke tilbage på tidspunkter, hvor de har været ulydige mod Herren. Hvad kom der ud af det? Fortæl historien om Smokey. Sammenlign følgerne af at være lydig med følgerne af at være ulydig.

EMNER I DETTE NUMMER

Fred ved vor Frelser

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Min hustru og jeg var for nogle år siden i en populær forlystelsespark. En af forlystelserne var en båd, som førte os hen til et lodret fald, der fremkaldte skrig hos passagererne i båden foran os, mens den styrtede ned af vandfaldet og gled hen og standsede i vandet længere nede. Men lige før det store dyk så jeg på væggen et lille skilt, som indeholdt en dybsindig tanke: »Man kan ikke løbe væk fra problemer; intet sted er så langt borte!«

Disse enkle ord har jeg ikke glemt. De vedrører ikke kun temaet for den forlystelse, men gælder også for vores rejse i livet.

Livet er erfaringens skole, en prøvetid. Vi lærer, når vi bærer vore lidelser og gennemlever vores hjertesorg.

Når vi tænker over det, vi alle kan blive udsat for – sygdom, ulykke, død og en mængde andre udfordringer – så kan vi som Job fordums sige: »Det er mennesket selv, der avler elendighed.«[1] Job var en »retsindig og retskaffen og gudfrygtig mand, der holdt sig fra det, der var ondt.«[2] Job, der var gudfrygtig i sin opførsel og ret velstillet, skulle klare en prøve, der kunne have ødelagt enhver. Berøvet sine ejendele, foragtet af sine venner, ramt af lidelser, knust over tabet af sin familie, lød opfordringen til ham: »Forband Gud, og dø!«[3] Han modstod fristelsen og erklærede helt inde fra sin ædle sjæl: »Også nu har jeg mit vidne i himlen, min forsvarer i det højeste.«[4] »Dog ved jeg, at min løser lever.«[5] Job bevarede sin tro.

Man kan trygt regne med, at ingen person nogensinde har levet fuldstændig fri for lidelser og prøvelser, og der har heller aldrig været en periode i menneskehedens historie, som ikke havde sin fulde andel af uroligheder, forfald og elendighed.

Når livets vej tager en ubehagelig drejning, er man fristet til at spørge: »Hvorfor mig?« Selvanklage er almindelig, selv når vi ingen kontrol havde over vores problem. Nogle gange synes der intet lys at være for enden af tunnelen, intet daggry, der kan bryde nattens mørke. Vi føler os omgivet af smerterne fra knuste hjerter, skuffelserne fra knuste drømme og desperationen fra forsvundne håb. Vi tilslutter os den bibelske bøn: »Er der

Ligesom Job fordum bliver vi løftet mod himlen af den guddommelige erklæring og det dyrebare løfte: »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke.«

ILLUSTRERET AF SAM LAWLOR; TIL HØJRE: FOTO: BUSATH PHOTOGRAPHY

P*rofeten Elias' oplevelse med enken fra Sarepta og hendes søn illustrerer den sandhed, at når Gud taler, og hans børn adlyder, så har de børn altid ret.*

ikke balsam i Gilead …?«[6] Vi føler os forladte, sønderknuste og alene.

Til alle, der er fortvivlede, lad mig da tilbyde den forsikring, der står i salmen: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[7]

Når som helst vi har en tendens til at føle os nedslået af livets slag, så lad os huske, at andre har gået samme vej, har holdt ud og derefter har overvundet situationen.

Der synes at være en uendelig mængde problemer til os alle. Vi forventer ofte øjeblikkelige løsninger og glemmer, at den himmelske dyd, tålmodighed, ofte er nødvendig.

Lyder nogen af følgende udfordringer bekendte for jer:

- Handicappede børn
- En af vore kæres bortgang
- Fyringsrunder
- Forældelse af vore færdigheder
- En søn eller datter på afveje
- Mentale eller følelsesmæssige sygdomme
- Ulykker
- Skilsmisse
- Misbrug
- Uoverkommelig gæld

Listen er endeløs. I verden i dag er der nogle gange en tendens til at føle sig hægtet af – tilmed isoleret – fra Giveren af alle gode gaver. Vi bekymrer os over at skulle gå alene og spørger: »Hvordan kan vi klare det?« Det, der bringer den største trøst, er evangeliet.

Fra smertens seng, fra den tårevædede pude bliver vi løftet mod himlen af den guddommelige erklæring og det dyrebare løfte: »Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke.«[8]

En sådan trøst er uvurderlig, mens vi følger livets vej med dens mange forgreninger og sving. Denne forsikring kommer sjældent med blinkende lys eller med høj røst. Åndens sprog er snarere blid, stille, opløftende for hjertet og beroligende for sjælen.

For at vi ikke skal tvivle på Herren i forbindelse med vore problemer, så lad os huske, at Guds visdom ikke er let for os dødelige at forstå, men den største lektie, vi kan lære, er, at når Gud taler, og et menneske adlyder, så vil det menneske altid have ret.

Tishbitten Elias' oplevelse er et eksempel på denne sandhed. Midt i en forfærdelig hungersnød, tørke og fortvivlelsen over sult, lidelser og måske tilmed død, »kom Herrens ord til ham: ›Gå nu til Sarepta … og slå dig ned dér. Jeg har givet en enke dér befaling om at sørge for dig.‹«[9]

Profeten Elias tvivlede ikke på Herren. »Så gik han til Sarepta, og da han kom til indgangen til byen, gik der netop en enke og samlede brænde. Han kaldte på hende og

sagde: ›Hent lidt vand til mig i en krukke, så jeg kan få noget at drikke.‹

Da hun gik for at hente det, kaldte han på hende og sagde: ›Tag også et brød med til mig!‹

Hun svarede: ›Så sandt Herren din Gud lever: Jeg ejer ikke et brød! Jeg har kun en håndfuld mel i krukken og en smule olie i kanden. Nu er jeg ved at samle et par stykker brænde, og så går jeg hjem og bager brød til mig og min søn; når vi har spist det, kan vi lægge os til at dø.‹

Men Elias sagde til hende: ›Du skal ikke være bange! Gå hjem og gør, som du har sagt, men bag først et lille brød til mig, og kom herud med det; bagefter kan du lave noget til dig selv og din søn.

For dette siger Herren, Israels Gud: Krukken skal ikke blive tom for mel og kanden ikke mangle olie, før Herren lader det regne på jorden.‹«[10]

Hun tvivlede ikke på dette usandsynlige løfte. »Så gik hun bort og gjorde, som Elias havde sagt. Og både han og hun og hendes familie fik føden i lang tid.

Krukken blev ikke tom for mel, og kanden kom ikke til at mangle olie, efter det ord, Herren havde talt ved Elias.«[11]

Lad os nu hurtigt bladre fremad i historiens sider til den særlige nat, hvor hyrderne var hos deres hjord og hørte dette hellige udsagn: »Frygt ikke! Se, jeg forkynder jer en stor glæde, som skal være for hele folket:

I dag er der født jer en frelser i Davids by; han er Kristus, Herren.«[12]

Med barnets fødsel i Betlehem kom en stor gave – en magt større end våben, en rigdom mere varig end Cæsars mønt. Det profetiske løfte blev opfyldt; Kristus-barnet var født.

Den hellige optegnelse fortæller, at drengen »Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker.«[13] Senere nævner en enkel sætning, at »Jesus færdedes overalt og gjorde vel.«[14]

Ud af Nazaret og ned gennem tiden kommer hans fremragende eksempel, hans velkomne ord, hans guddommelige gerninger. De giver tålmodighed til at udholde trængsler, styrke til at bære sorg, mod til at se døden i øjnene og selvtillid til at klare livet. I denne verden med kaos, prøvelser og usikkerhed har vores behov for denne guddommelige vejledning aldrig været mere desperat.

Lektierne fra Nazaret, Kapernaum, Jerusalem og Galilæa overskrider afstande, tidens gang og vores begrænsede forståelse, når de giver sørgmodige hjerter lys og håb.

Forude lå Getsemane have og højen Golgata.

Den bibelske beretning lyder: »Da kom Jesus med dem til et sted, der hedder Getsemane, og han sagde til disciplene:

›Sæt jer her, mens jeg går derhen og beder.‹ Og han blev grebet af sorg og angst.

Da sagde han til dem: ›Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og våg sammen med mig!‹

Og han gik lidt længere væk … og bad:«[15]

»›Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.‹

Da viste en engel fra himlen sig for ham og styrkede ham.

I sin angst bad han endnu mere indtrængende, og hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden.«[16]

Hvilke lidelser, hvilket offer, hvilken angst han gennemgik for at sone for verdens synder!

Til vores gavn skrev digteren:

I ungdommens vår er jorden
som en dag med latter og sang.
Sjælen er glad og hjertet let,
hører ej mørke toners klang.
Ukendt for os i vårens dans,
skjult bag aftenhimlens glans
ligger en have, vi må se –
og den hedder Getsemane …

Vi går ad støvede veje
og følger vor Herres stemme.
Trods bristede drømme og håb
så må vi ham aldrig glemme.
Hvis vi vil tilbage til Gud,
lyder budet: Hold trofast ud.
Menneskets håb og livsbane
går gennem Getsemane.[17]

Verdens Frelsers mission på jorden nærmede sig hastigt sin ende. Forude lå Golgatas kors, forfærdelige gerninger udført af dem, som tørstede efter Guds Søns blod.

Ældste David O. McKay skrev: »De små sten blev til monumenter, ikke blot over de små børn, der hviler under dem, men også over en mors tro og hengivenhed over for evige principper om sandheden og livet.«

Hans guddommelige svar er en enkel, men umådelig betydningsfuld bøn: »Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør.«[18]

Afslutningen kom: »›Fader, i dine hænder betror jeg min ånd.‹ Da han havde sagt det,«[19] døde den store Forløser. Han blev begravet i en grav. Han opstod om morgenen den tredje dag. Han blev set af sine disciple. Ord, der stadig genlyder fra denne skelsættende begivenhed tværs gennem tidens gang og selv i dag bringer vores sjæl trøst, overbevisning, balsam, vished: »Han er ikke her; ... han er opstået.«[20] Opstandelsen blev en realitet for alle.

For noget tid siden modtog jeg et trosfremmende brev fra Laurence M. Hilton. Lad mig læse op af brevets beretning om at overleve personlig tragedie med tro, uden at tvivle.

I 1892 drog Thomas og Sarah Hilton, Laurences bedsteforældre, til Samoa, hvor Thomas blev indsat som missionspræsident efter deres ankomst. De medbragte en nyfødt datter; de fik to sønner, mens de var på mission dér. Det var tragisk, men alle tre døde på Samoa, og i 1895 vendte bror og søster Hilton barnløse hjem fra deres mission.

David O. McKay var en ven af familien og var dybt rørt over deres tab. I 1921 drog ældste McKay, som på det tidspunkt var medlem af De Tolv Apostles Kvorum ud på en verdensomrejse for at besøge Kirkens medlemmer i mange lande og kom også til Samoa. Før ældste McKay rejste, havde han lovet søster Hilton, der nu var enke, at han personligt ville besøge hendes tre børns grave. Jeg læser det brev op, som ældste McKay skrev til hende fra Samoa:

»Kære søster Hilton

»Netop da den nedadgående sols stråler sidst på eftermiddagen rørte toppene af de høje kokospalmer, onsdag den 18. maj

1921, stod et selskab på fem med bøjede hoveder foran den lille Fagali'i Kirkegård … Vi var der, som du husker, på grund af et løfte, som jeg gav dig, før jeg rejste hjemmefra.

Gravene og stenene er velbevarede … Jeg gengiver her det, jeg skrev, mens jeg stod … uden for muren, der omgiver stedet.

Janette Hilton
Født: 10. sept. 1891
Død: 4. juni 1892
›Hvil i fred, kære Jennie‹

George Emmett Hilton
Født: 12. okt. 1894
Død: 19. okt. 1894
›Må din søvn være fredfyldt‹

Thomas Harold Hilton
Født: 21. sept. 1892
Død: 17. marts 1894
›Hvil her på bakken, hvil dig‹

Da jeg så på disse tre små grave, prøvede jeg at forestille mig, hvad du måtte gennemgå i dine unge år som mor her på Samoa. Da jeg gjorde dette, blev de små sten til monumenter, ikke blot over de små børn, der hviler under dem, men også over en mors tro og hengivenhed over for evige principper om sandheden og livet. Søster Hilton, dine tre små har i tavshed på en yderst overbevisende og effektiv måde fortsat din ædle missionsgerning, der begyndte for næsten 30 år siden, og de vil fortsætte lige så længe, som der er blide hænder, der sørger for deres sidste jordiske hvilested.

Kærlige hænder lukkede deres døde øjne,
kærlige hænder lagde deres legeme smukt til rette.
Indfødte hænder udsmykkede deres ydmyge grav.
Fremmede ærede dem, og fremmede sørgede over dem.

Tofa Soifua
David O. McKay«

Denne rørende beretning bringer det sørgende hjerte den »fred, som overgår al forstand.«[21]

Vor himmelske Fader lever. Herren Jesus Kristus er vor Frelser og Forløser. Han vejledte profeten Joseph Smith. Han vejleder sin profet i dag, præsident Gordon B. Hinckley. Om denne sandhed bærer jeg dette personlige vidnesbyrd.

Det er min bøn, at vi må udholde vores sorg, bære vore byrder og se vores frygt i øjnene – ligesom vor Frelser gjorde. Jeg ved, at han lever. ■

NOTER

1. Job 5:7.
2. Job 1:1.
3. Job 2:9.
4. Job 16:19.
5. Job 19:25.
6. Jer 8:22.
7. Sl 30:5.
8. Jos 1:5.
9. 1 Kong 17:8-9.
10. 1 Kong 17:10-14.
11. 1 Kong 17:15-16.
12. Luk 2:10-11.
13. Luk 2:52.
14. ApG 10:38.
15. Matt 26:36-39.
16. Luk 22:42-44.
17. Ella Wheeler Wilcox: »Gethsemane«, i Al Bryant, red., *Sourcebook of Poetry*, 3 bind, 1968, 2:435.
18. Luk 23:34.
19. Luk 23:46.
20. Matt 28:6.
21. Fil 4:7.

FORSLAG TIL SAMTALEEMNER FOR HJEMMELÆRERNE

Efter at have bedt og læst dette budskab, fremlægger du det på en måde, som får dem, du underviser, til at tage aktivt del i samtalen. Her er nogle eksempler:

1. Gennemgå artiklens liste over udfordringer. Lad familiens medlemmer føje punkter til. Læs så de første tre afsnit af artiklen højt og spørg: »Hvordan kan vi klare det?« Gennemgå sammen en eller flere af præsident Monsons skriftstedshenvisninger eller anekdoter for at finde svar på det spørgsmål.

2. Bed fire personer om at oplæse fortællerens, Herrens, Elias' og enkens replikker i beretningen fra 1 Kong 17:8-16. Hvad siger præsident Monson, at vi kan lære af den historie? Fortæl om en oplevelse fra dit eget liv, hvor lydighed mod Gud indgød dig fred.

3. Læs sammen historien om familien Hilton og brevet fra ældste David O. McKay. Lad familiens medlemmer fortælle om situationer, hvor Frelseren har hjulpet dem til udholde trængsler og finde fred.

DE SVÆRE

Beslut dig allerede nu for altid at gøre det rette, og så lade følgerne komme. Følgerne bliver altid til dit eget bedste.

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
De Tolv Apostles Kvorum

For at kvalificere dig til at modtage inspiration og vejledning fra Herren hele livet, bør du allerede nu beslutte dig for at gøre, hvad Herren forlanger af dig – også selv om det kan synes at være et offer eller en stor udfordring. Jeg har af personlig erfaring lært, hvordan det at træffe den rette beslutning i en vigtig situation kan være en velsignelse for hele ens tilværelse. Da det er mit oprigtige ønske at styrke din tillid til din egen evne til at træffe de rette valg, vil jeg fortælle om en personlig oplevelse, som lærte mig noget vigtigt.

Herren begyndte at velsigne mig

Da jeg havde taget min eksamen, været på mission og var blevet gift, flyttede min hustru og jeg til det østlige USA, hvor jeg fik et job. Takket være en række af, hvad jeg nu kan se var usædvanlige hændelser, kom jeg til samtale til et job som ingeniør inden for et nyt og spændende område: Nemlig udformningen og udviklingen af kernekraftanlæg til ubåde. Når jeg ser tilbage på det, burde det have været umuligt for mig at få det job. Der var andre mere erfarne ansøgere til jobbet. Men det var bare sådan, at Herren hjalp mig.

Det viser os, at Herren velsigner os, hvis vi følger hans tilskyndelser og gør, som profeterne siger. Vi skal udvise mod og tro og vælge det rette, selv om mange andre omkring os ikke gør det.

Da jeg havde virket i den stilling i 11 spændende år, sad jeg en aften til møde med dem, der var ved at udvikle en meget vigtig bestanddel af kernekraftanlægget. Min sekretær kom ind og sagde: »Der er en mand i telefonen, som siger, at hvis jeg nævner hans navn, så vil du straks komme til telefonen.«

Jeg spurgte: »Hvad hedder han?«

Hun svarede: »Harold B. Lee.«

Jeg sagde: »Han har ret.« Jeg tog telefonen. Ældste Lee, som senere blev Kirkens præsident, spurgte, om han kunne tale med mig samme aften. Han var i New York City, og jeg var i Washington D.C. Jeg fløj op til ham, og vi havde en samtale, som førte til, at jeg blev kaldet som missionspræsident.

Chefen for det projekt, jeg arbejdede på, var admiral Hyman Rickover, en hårdtarbejdende, krævende mand. Jeg kendte ham godt nok til at vide, at jeg hurtigst muligt burde fortælle ham, at jeg var blevet kaldet. Da jeg forklarede missionskaldet for ham og sagde, at det betød, at jeg blev nødt til at

ILLUSTRERET AF ROGER MOTZKUS

BESLUTNINGER

sige mit job op, blev han ganske vred. Han sagde nogle ting, som ikke tåler gentagelse og knuste sin brevbakke, og i de bemærkninger, som fulgte, gjorde han to ting ganske klare:

»Scott, det, du udfører i dette forsvarsprojekt, er af så stor betydning, at det vil tage et år at oplære en ny, så du kan ikke rejse. Og for det andet, hvis du rejser, så er du landsforræder.«

Jeg sagde: »Jeg kan oplære min afløser på de to måneder, jeg har tilbage, og det kommer ikke til at udgøre nogen trussel for nationen.«

Vi talte lidt mere sammen, og så sagde han endelig: »Jeg vil aldrig tale med dig mere. Jeg ønsker ikke at se dig mere. Du er en færdig mand, og ikke bare her, du skal ikke regne med nogensinde at komme til at arbejde inden for kernekraftområdet.«

Jeg svarede: »Hr. admiral, De kan udelukke mig fra Deres kontor, men medmindre De hindrer mig i det, så overdrager jeg mit ansvarsområde til en anden.«

Admiralen holdt sit ord og ophørte med at tale med mig. Når der skulle træffes vigtige beslutninger, sendte han en budbringer, eller jeg kommunikerede med ham gennem en tredjeperson. Han udpegede en anden til at overtage mit ansvarsområde, og jeg oplærte vedkommende.

Min svære beslutning

Det var ikke svært for mig at tage af sted. Jeg vidste, at Herren havde kaldet mig til missionspræsident. Men jeg vidste, at min beslutning påvirkede andre. I Idaho Falls i Idaho var der mange medlemmer af Kirken, hvis job afhang af kernekraftprogrammet. Jeg ville nødig komme til at skade dem. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre. Mit hjerte blev ved med at sige: »Ordner alt sig, eller kommer det til at gå ud over nogle uskyldige, som er afhængige af vores program for at tjene til livets ophold?«

Mens jeg bad og overvejede det, blev jeg ved med at tænke på salmen »Gør hvad er ret«. En strofe fra salmen blev ved med at dukke op i mine tanker: »Gør hvad er ret, lad så følgerne komme.« Andre strofer fra salmen rummede også trøst, såsom: »Gud dig beskærmer, gør derfor kun ret« (*Salmer og sange,* nr. 153).

Den sidste dag jeg var på kontoret, bad jeg om et møde med admiralen. Hans sekretær gispede. Jeg mødte op med et eksemplar af Mormons Bog i hånden. Han så på mig og sagde: »Sid ned, Scott. Hvad er det, du har? Jeg har gjort alt, hvad jeg kan for at tvinge dig til at ombestemme dig. Hvad er det, du har?« Derefter fulgte en meget interessant og mere afdæmpet samtale. Denne gang lyttede han mere.

Han sagde, at han nok skulle læse Mormons Bog. Så skete der noget, som jeg aldrig havde troet ville ske. Han tilføjede: »Ring til mig, når du vender hjem fra din mission. Så har jeg et job til dig.«

Dine svære beslutninger

Når man er ung, har man mange udfordringer og svære beslutninger i vente. For en ung mand er den første svære beslutning måske, om man skal være missionær eller ej. Det er egentligt ikke et spørgsmål. Herren har sagt, at en mission er et privilegium og et ansvar. Det, der er behov for, er at leve værdigt, så man kan tjene som missionær, forstå Herrens lærdomme, i særdeleshed genoprettelsens budskab, og indse, at man kan velsigne mange, hvis man vil glemme sig selv og tjene Herren.

Som missionspræsident så jeg, hvordan unge mænd og kvinder fik muligheder, som gjorde, at de udviklede sig enormt, samtidig med at de velsignede andre. De missionærer, som havde lettest ved at tjene, var dem, der

havde studeret skrifterne og gjort evangeliets budskab til en del af dem selv.

Takket være missionærernes villighed til at træffe den svære beslutning at give afkald på meget, som kunne synes tillokkende for teenagere, gav Herren dem mulighed for at tjene, og senere skænkede ham dem vidunderlige ægtefæller. De blev enestående Guds tjenere på grund af deres disciplin, slid og tillid til Herren. En hel del af dem har været ledere i Kirken, og de har udmærket sig inden for deres fag.

Til dit eget bedste

Beslut dig allerede nu for altid at gøre det rette, og så lade følgerne komme. Følgerne bliver altid til dit eget bedste. Du vil erfare, at det på langt sigt er lettest at vælge det rette og gøre det vanskelige med det samme. Når man har truffet den beslutning, er det ikke vanskeligt at føre den ud i livet.

Jeg har aldrig fortrudt, at jeg har valgt det rette – selv ikke når det medførte voldsom kritik. Når du erfarer den sandhed, opdager du også, at når man er lydig, bliver man inspireret, så man ved, hvad man skal gøre, og man får evnen til at gøre det.

Med al den kærlighed, som mit hjerte rummer, beder jeg jer om at beslutte jer for at efterleve Herrens standarder. Lev på en sådan måde, at Helligånden kan inspirere til hele tiden at gøre det rette. Jeg vidner om, at som følge af det, vil dine værdige drømme eller noget endnu bedre blive dit.

Din himmelske Fader og hans elskede Søn elsker dig. Du fatter ikke, i hvor høj grad de ønsker, at du skal være lykkelig. De hjælper dig med at opnå den lykke, når du trofast gør alt, hvad du kan for at efterleve budene. ■

Dele af denne artikel er taget fra »Gør hvad er ret«, Liahona, *marts 2001, s. 10-17.*

JEG VALGTE EN MISSION

ISAÍ LIMÓN TORRES

Da jeg var lille, spurgte min familie og mine primarylærere mig, om jeg skulle på mission, når jeg blev stor. Jeg svarede altid ja. Da jeg blev 12 år, blev jeg ordineret til embedet som diakon. Mine ledere sagde straks, at jeg skulle på mission om bare syv år. Det syntes meget langt ude i fremtiden.

Da jeg blev ordineret til lærer, blev påmindelserne om en mission mere hyppige. Og da jeg blev ordineret til præst, blev de endnu hyppigere. Jeg begyndte at blive lidt urolig, for der var kun tre år til.

Jeg kunne godt lide tanken om at tage på mission, sådan som nogle af mine ældre brødre havde gjort. Men tanken om at være væk fra familien i to år i en helt anden del af verden var skræmmende. Jeg indså, at jeg frygtede at tage på mission, fordi jeg ikke havde noget stærkt ønske om at gøre det.

Jeg fortalt min søster Francisca om mit problem, og hun satte sig ned ved siden af mig og sagde: »Isaí, jeg forstår godt, hvad du siger, og jeg har kun to ting at sige til dig. Det første er, at en mission er det sted, hvor folk kan have Ånden med sig 100 % af tiden, når de alene har Guds herlighed for øje. Det andet er, at du skal bede Herren om at styrke dit ønske om at tage på mission. Herren skal nok hjælpe dig.«

Jeg fulgte hendes råd og begyndte at bede om, at mit ønske om at udføre en mission måtte blive styrket.

Den 6. april 2000 var beslutningernes dag for mig, for det var den dag, hvor min hjemmelærerkammerat drog af sted på sin mission. Jeg tog ud til lufthavnen for at sige farvel til ham. Da han steg om bord i flyet, følte jeg en begejstring for at gøre det samme. Men i stedet for at føle mig bange, følte jeg en indre fred. Jeg konkluderede, at denne følelse var svaret på min bøn. Jeg vidste, at Herren ønskede, at jeg skulle udføre en mission. Fra da af havde jeg et stærkt ønske om at tage på mission, når jeg fyldte 19.

Jeg blev kaldet til at tjene i San Jose-missionen i Californien, og jeg er næsten lige vendt hjem. Mine år i missionen har været de bedste i hele mit liv. Jeg opdagede, at selv om jeg var langt væk fra min familie, så trøstede og styrkede Herrens Ånd mig, når jeg havde det svært eller havde brug for hjælp. Jeg lærte min himmelske Fader og Jesus Kristus at kende og kom til at elske dem. Jeg kunne med vished sige, at Mormons Bog er sand. Mit vidnesbyrd om levende profeter og om genoprettelsen blev styrket. Jeg fattede kærlighed til de mennesker, som jeg tjente. Og jeg erfarede, at tungemålsgaven eksisterer – for jeg lærte at tale og undervise på engelsk.

Det, som jeg havde troet ville være et stort offer, blev til den største velsignelse i mit liv. ■

Isaí Limón Torres er medlem af Matamoros 1. Menighed i Matamoros Stav i Mexico.

JEG ER PARAT TIL

MIT MISSIONÆRINTERVIEW, PRÆSIDENT!

WILLIAM D. OSWALD
Andenrådgiver i Søndagsskolens hovedpræsidentskab

Mens jeg virkede som missionspræsident, skete der noget ganske usædvanligt. En ung diakon bankede på min dør og sagde, at han var kommet for at udfylde sin missionsansøgning.

En søndag, mens jeg virkede som missionspræsident i Vladivostok i Rusland, skete der noget ganske usædvanligt. Jeg var gået ind på mit kontor for at hente nogle materialer, da en ung mand på 13, Vladimir, blandt venner kaldet Vova, bankede på min dør. Vova er diakon i Vladivostok 1. Gren. Han bad om at få lov at tale med mig inde på kontoret. Han blev ledsaget af søster Olga Vujatjeslavna Drujagunova. Denne søster taler flydende engelsk, og drengen havde bedt hende om at fungere som tolk. Vova taler ikke engelsk, og jeg taler kun lidt russisk.

Vova havde været forældreløs. Han blev forladt ved fødslen, fordi han var født med hareskår. Hareskåret er siden blevet delvis udbedret, så han nu kun har et ar. Han var blevet adopteret af en dejlig kvinde, der behandlede ham som sin egen søn. Drengen er altid glad. Han smiler altid og har en dejlig udstråling, når han omdeler nadveren. Han bærer diakonens kappe så værdigt som nogen dreng, jeg har truffet. Han bærer ofte et smukt og kort vidnesbyrd om evangeliets sandhed. Han er alt, hvad en diakon burde være.

Da vi mødtes, talte Vova på russisk, og Olga oversatte. Hun fortalte mig, at Vova var kommet for at udfylde sin ansøgning om at tjene som fuldtidsmissionær. Uden at trække på smilebåndet spurgte jeg: »Hvor gammel er han?«

Hun spurgte, og han svarede: »Næsten 14.«

Jeg bevarede fatningen og sagde: »Er han klar over, at han skal være 19, før han kan komme på mission?«

Hun svarede: »Det ved han godt, men han vil ikke være for sent ude med sin ansøgning.«

Jeg forsikrede dem om, at der stadig var lang tid til, at vi skulle sende hans missionsansøgning til Moskva og derfra videre til Salt Lake City. Hverken grenspræsidenten eller jeg ville glemme at minde ham om, når det var tid at indsende papirerne. Jeg gik hen til væggen, hvor jeg havde billeder af de 44 missionærer, som på det tidspunkt tjente i missionen i Vladivostok. Jeg fortalte Vova, at jeg var bange for, at papirerne ville blive sendt tilbage, hvis det så ud, som om jeg anbefalede en 13-årig dreng som fuldtidsmissionær.

ILLUSTRERET AF STEVE KROPP

Hvad ville der ske, hvis der om fem år, når denne unge diakon er parat til at udføre en mission, er 2000 andre russiske diakoner, der forbereder sig nøjagtig som han?

Så sagde jeg, at siden han nu var på mit kontor, hvor jeg afholdt interviews med missionærerne, syntes jeg, at det var meget passende at stille ham de spørgsmål, som ville blive stillet, når han blev 19, bare for at se, om han på nuværende tidspunkt var værdig til at tjene på en mission. Jeg gennemgik alle værdighedsspørgsmålene, som om Vova havde været en af mine fuldtidsmissionærer, men jeg undlod taktfuldt dreng-pigespørgsmålene, fordi jeg mente, at de endnu ikke var et problem for ham. Desuden ville jeg ikke gøre søster Olga forlegen.

Vova besvarede alle spørgsmålene med de rigtige svar og med en visdom, der svarede til en dreng, der var dobbelt så gammel som han. Da jeg havde tænkt over det, gættede jeg på, at han nok havde spurgt en af ældsterne om, hvilke spørgsmål han kunne vente hos missionspræsidenten. Jeg sagde så til Vova, at han kunne vende tilbage hvert halve år, og så kunne vi gentage interviewprocessen.

Han spurgte så en smule bekymret, hvad han skulle sige for at lade mig vide, at han var parat til et nyt interview om seks måneder. Gennem søster Olga sagde jeg til ham, at det var på tide han fik sin første engelsklektion. Så sagde jeg langsomt: »Du skal sige sådan her: ›Jeg er parat til mit missionærinterview, præsident.‹«

Tre gange gentog han de vigtige ord, som han skulle lære.

Da jeg skulle til at afslutte interviewet, bad Vova Olga om at stille mig et sidste spørgsmål. »Præsident,« sagde han, »har du et råd til, hvordan jeg skal forberede mig til min mission?«

Det kom lidt bag på mig. Få af mine modne ældster havde visdom til at stille et så velvalgt spørgsmål. Jeg tænkte over det et øjeblik, og så sagde jeg, at han skulle gøre tre ting. For det første sagde jeg, at han skulle læse i skrifterne hver dag. For det andet foreslog jeg ham at bede til sin himmelske Fader hver morgen og aften. Og for det tredje sagde jeg, at han skulle lære engelsk.

Jeg må indrømme, at det sidste forslag var en smule egoistisk, for jeg tænkte på, hvor gerne jeg ville kunne tale med ham på engelsk og spørge ham om, hvad der rørte sig i hans hjerte. Jeg foreslog ham, at han skulle deltage i de engelskklasser, som missionærerne afholdt, men han sagde, at hans mor ikke ville lade ham gå ud, når det var mørkt. Vi blev enige om, at han skulle arbejde flittigt i sine engelsktimer i skolen hver dag.

Da jeg senere så diakonerne i forhallen efter kirketid, spurgte jeg Vova, om han ville gentage den sætning, som han skulle bruge til at bede om sit næste interview. Det gjorde han på bedste vis. Til min store overraskelse erfarede jeg så, at de andre diakoner i grenen også havde lært sig de magiske ord. Hver af dem sagde, mens han så direkte på mig: »Jeg er parat til mit missionærinterview, præsident!«

Hvor er eksemplets magt dog stor! Glæden ved at en er villig til at åbne munden og fortælle en anden om, hvad han havde lært, var noget jeg prøvede at få alle mine missionærer til at opleve! Disse russiske diakoner var på vej mod fuldkommenhed.

Da jeg sad ved mit skrivebord, tænkte jeg på, hvilke fremskridt der kunne ske inden for missioneringen i dette enorme land, Rusland, hvis der om fem års tid, når Vova fylder 19 og er parat til at udføre en mission, er 2000 andre russiske diakoner, der forbereder sig ligesom Vova. Svaret findes selvfølgelig i Alma 57. Der læser vi om en profet ved navn Helaman, som havde 2000 unge mænd, og han udrettede mirakler med disse troende og hengivne drenge, som var blevet undervist af deres mødre (se v. 21).

Tænk på, hvor velsignet den missionspræsident bliver, som får Vova som en af sine unge missionærer. ■

GRATIS FILTER

SELVDISCIPLIN – DET ER DEN ENESTE SIKRE MÅDE, HVORPÅ DU KAN LUKKE AF FOR DET ONDE, SOM DU SER, HØRER ELLER OVERVEJER AT GENTAGE (SE MOSIAH 4:30).

MODELFOTO: JOHN LUKE

Styrk fremtidens mødre

Vi skal inspirere de unge piger til at få et ønske om at blive vidunderlige hustruer, mødre og husmødre.

SUSAN W. TANNER
Unge Pigers hovedpræsidentinde

For en del år siden spurgte min mand og jeg vores børn om, hvad de havde syntes godt om ved den sidste generalkonference. Vores da 16-årige datter var begejstret. Hun sagde: »Jeg nød den! Jeg nød at høre inspirerede, intelligente profeter og ledere hylde moderskabet.« Så fortalte hun os, at det var en af hendes store bekymringer: »Jeg hører det ikke fra nogen andre – ikke til seminar, ikke i Unge Piger og bestemt ikke i skolen, ingen andre steder end herhjemme.«

Jeg ved ikke, om hendes erfaringer minder om andre unge pigers, men det formoder jeg. Jeg ved godt, at det en tid ikke har været på mode for kvinder at lovprise moderskabets dyder, eller for unge kvinder at udtrykke deres inderste ønske om at blive mødre.

Dette bemærkede jeg især, da jeg for nogen tid siden talte med en gruppe på cirka 20 laurbærpiger, som jeg aldrig havde truffet før. Jeg spurgte dem, hvad deres mål var. De første nævnte uddannelsesmæssige mål, såsom at blive cand.mag. Nogle sagde, at de gerne ville på mission – og det er alt sammen gode mål. Til sidst var der en pige, der genert sagde, at hun gerne ville være mor. Så talte et par piger om andre mål. Da endnu en pige nævnte moderskabet, sluttede resten af dem sig til det. Men det var ret modigt af de første to piger at indrømme, at de gerne ville være mødre. Og det skete endda under trygge forhold.

Udover at en pige kan blive latterliggjort for at indrømme, at det er hendes mål, så kan hun i fremtiden løbe ind i et nederlag. Hun ved, at hun ikke selv fuldstændig kontrollerer, om hun kan nå dette mål, og det kan få hende til at føle sig sårbar, hvis hun nævner det. Det er også et mål, der kræver stor uselviskhed. Det kan kræve, at man må skubbe andre, mere tillokkende mål fra sig. Jeg har stor forståelse for de mange udfordringer, som vore unge piger står overfor, men jeg mener stadig, at jeg skal forkynde evige principper.

Jeg vil gerne hylde moderskabet og tale om den nyeste sætning i Unge Pigers tema: »... være beredte til at styrke hjem og familie ...« Jeg vil påpege fem ting, som vi som forældre og ledere skal gøre for vore unge piger.

1. Vi skal lære unge piger, hvordan de kan styrke deres nuværende hjem og familie.

Alle familier, fra de bedste til de mest belastede, har brug for at blive styrket. Ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Hvis vi tror, at andre familier ikke

Vi skal opmuntre de unge piger til at tjene deres familie og pleje deres forhold til familiens medlemmer.

MODELFOTO (UNDTAGEN HVOR ANDET ER ANGIVET): STEVE BUNDERSON, MÅ IKKE KOPIERES; TIL VENSTRE: FOTO: BUSATH PHOTOGRAPHY

har nogle vanskeligheder eller problemer, så kender vi dem bare ikke godt nok.«[1] Vi må opmuntre pigerne til at gå til deres mødre og fædre, ikke bare for at modtage hjælp, men for at yde hjælp.

Flere af medlemmerne i vores hovedbestyrelse voksede op i hjem, hvor forældrene var mindre aktive i Kirken. En af dem havde en klog vejleder i Unge Piger, som rådede hende til at være sammen med sin familie, når de dyrkede fritidsinteresser om søndagen, men dog holde fast ved sine personlige standarder. Så hvis de tog i svømmehallen, tog hun med dem og hyggede sig med dem, men hun gik ikke selv i vandet. Det lykkedes hende at knytte kærlige bånd til sin familie.

Jeg kender en ung pige, som med bekymring så sin bror omgås de forkerte venner. En aften, hvor hun havde bedt inderligt for ham, fulgte hun en tilskyndelse til at hente ham fra den fest, han deltog i. Hun kørte rundt med ham et stykke tid og talte om hans identitet som en del af deres familie og som en del af vor himmelske Faders familie og om, at det var hans ansvar at ære disse identiteter. Det lykkedes ham at rette op på sit liv, til dels på grund af sin søsters kærlighed.

Unge føler sig ofte ensomme eller udstødte, enten socialt eller åndeligt. Venskaber og nære bånd til deres

Vi kan hjælpe de unge piger til at se, at god husførelse kan gavne dem både åndeligt og timeligt. Det at gøre et hjem fysisk indbydende skaber en atmosfære, som er befordrende for Ånden.

søskende er den bedste kur mod det. En teenager blev afvist af en gruppe piger på sin skole. Hendes brødre og søstre lindrede hendes kvaler ved at tage hende med i deres aktiviteter og vise hende ekstra meget kærlighed.

Alle disse er eksempler på unge piger, der styrker deres hjem og familie. At tjene familien er en måde at holde sine pagter på, og når man holder sine pagter, høster man den lovede velsignelse at kunne have Åndens vejledning. Vi skal hjælpe de unge piger der, hvor de befinder sig, uanset hvilken type familie de tilhører, så de kan styrke deres hjem og familie.

2. Vi skal udruste de unge piger med færdigheder, både timelige og åndelige, som vil være til velsignelse for deres kommende hjem.

Jeg tror, at en måde, hvorpå vi kan væbne vore piger åndeligt, er ved at hjælpe dem med at udvikle timelige færdigheder eller talenter. Vi ved, at i Herrens øjne er alt åndeligt (se L&P 29:34).

God husførelse er en døende kunst. Det bekymrer mig. Når et samfund mister sine husmødre, skaber vi en følelsesmæssig hjemløshed, der minder meget om fysisk hjemløshed, med lignende problemer, såsom fortvivlelse, narko, umoral og manglende selvværd. I en udgivelse med titlen *The Family in America* (Familieliv i Amerika) skriver Bryce Christensen, at antallet af hjemløse på gaderne »slet ikke afspejler omfanget af hjemløshed i Amerika. For siden hvornår har ordet hjem blot betydet en fysisk bolig, eller ordet hjemløshed blot mangel på en sådan bolig? ... Hjem [betyder] ikke blot bolig, men også en følelsesmæssig forpligtelse, tryghed og et tilhørsforhold. Hjemmet er ikke blot ensbetydende med et nødvendigt tag over hovedet og en varm radiator, men også et sted, der er helliget af ægteskabets, forældres og familieforpligtelsens varige bånd. Et sted, der krævede ofre og hengivenhed, og som bød på kærlig omsorg og varm anerkendelse.«[2]

Så vi skal lære dem god husførelse, deriblandt de rent praktiske færdigheder såsom at lave mad, sy, lægge budget og forskønne hjemmet. Vi skal lære de unge piger, at god husførelse er agtværdigt og kan hjælpe dem både åndeligt og timeligt. Når man gør et hjem fysisk indbydende, indgyder det ens kære et ønske om at være der, og det er med til at skabe en atmosfære, som er befordrende for Ånden.

Søndagsskolen, GUF og Personlig fremgang er alle programmer, som giver tid og lejlighed til at undervise i disse nødvendige lektioner. Jeg kommer til at tænke på mine egne oplevelser som vejleder for laurbærpigerne. De unge piger, som jeg havde ansvar for, havde et år tilbage, inden de blev sendt ud i verden på egen hånd. Jeg spurgte dem, hvad de havde brug for at vide for at være parat til den uafhængighed. Udfra deres liste over behov – at afstemme et checkhæfte, ansøge om studieplads eller job, at kunne lave andet end småkager og så videre – planlagde vi vores GUF-aktiviteter. Jeg havde ikke længere problemer med tilstedeværelse, for vi udviklede færdigheder, som de unge piger havde brug for, når de skulle tackle deres vigtige, fremtidige roller. Jeg kunne se, at i

løbet af processen med at lære timelige færdigheder, udviklede de samtidig åndelige færdigheder. De udviste mere oprigtigt venskab og omsorg for hinanden. Mødre fortalte mig, at den åndelige tone i deres hjem blev forbedret, når de unge piger viste deres nyvundne færdigheder.

Det er det, vi som forældre og ledere skal gøre. Vi skal hjælpe de unge piger med at udvikle praktiske og åndelige færdigheder, som kan velsigne deres kommende hjem.

3. Vi skal inspirere de unge piger til at få et ønske om at blive vidunderlige hustruer, mødre og husmødre.

De to stærkeste redskaber, som vi har til at inspirere vore unge piger, er vores eksempel og vore oprigtige ord.

Jeg har set mange inspirerende UP-ledere, der er eksempler på kvinder, som med værdighed og glæde udfylder deres rolle. Jeg husker min egen vejleder, da jeg var laurbærpige. Hun opdrog trofast sine børn i Kirken, selv om hendes mand var mindre aktiv. Jeg kender en ung pige, hvis forældre ikke var aktive i Kirken. Hun var letpåvirkelig og lærevillig og drog ved lære af sine lederes eksempel. Hun lærte at faste og at holde familieaften ved at deltage i disse aktiviteter sammen med sine ledere.

Mit bedste og mest konsekvente eksempel, når det gjaldt at lære glæden ved husførelse at kende, var min egen mor. Adskillige gange om dagen fortalte hun mig, hvor meget hun værdsatte at være mor og husmor, og hun efterlevede sine ord i praksis. Hun sang, mens hun lagde vasketøj sammen; hun glædede sig over den friske duft på et nyskrubbet badeværelse; hun lærte mig at læse og skrive, at sy og lave mad, at elske og tjene. Fordi hun udstrålede Ånden og dens frugter af kærlighed, glæde, fred, sagtmodighed, langmodighed og mildhed, fornemmede jeg det, og jeg vidste, at jeg ønskede at opnå det samme (se Gal 5:22-23). Hendes eksempel er stadig en daglig vejledning for mig.

I skal alle vide, at jeg finder stor glæde i at være mor, hustru og husmor. Vi bør ofte give udtryk for vores glæde i ord, handlinger og fremtoning.

Ved vores eksempel og vore oprigtige ord kan vi hjælpe de unge piger til at se den glæde, som vi oplever ved at være hustruer, mødre og husmødre.

4. Vi skal hjælpe vore unge kvinder med at få mod til at møde en verden, som fornedrer familien og familieværdierne.

På det seneste har det været oprørende at opleve Satans rasende angreb på familien. Alternative samlivsformer, abort, papirløse forhold, skilsmisse, umoral og vold er emner, der skriger os i møde overalt.

Skønt jeg føler mig oprørt, føler jeg ingen frygt. Frygt er det modsatte af tro. Paulus skrev til Timotheus, at »Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd med kraft og kærlighed og besindighed« (2 Tim 1:7).

Jeg har tro på Jesus Kristus og hans gengivne evangelium. Jeg føler mig styrket af evangeliets sandheder, som de kommer til udtryk i familieproklamationen. Den har et klart standpunkt med hensyn til hvert af de emner, jeg lige har nævnt, så vel som andre emner. For eksempel:

Alternative samlivsformer: »En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt ...

... Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.«

Abort: »Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.«

Papirløse forhold: »Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i [Guds] evige plan.«

Skilsmisse: »Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn.«

Umoral: »Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab ... skal stå til ansvar over for Gud.«

Vold: »Vi advarer om, at personer ... som misbruger deres ægtefælle eller deres børn ... en dag skal stå til ansvar over for Gud.«[3]

Med stærke vidnesbyrd og en solid kundskab om evige lærdomme får vore unge kvinder mod til at møde en verden, som fornedrer familien.

Ikke alene føler jeg mig styrket af disse sandheder, jeg føler mig elsket af en vis og alvidende Fader i himlen, som har velsignet os med profeter og apostle til at lede denne kirke. Hvis vore unge kvinder kan føle hans kærlighed, hvis de kan få evangeliets sandheder forankret i deres hjerte, så vil de ikke frygte. Med stærke vidnesbyrd og en solid kundskab om evige lærdomme får vore unge piger mod til at møde en verden, som fornedrer familien.

5. Vi skal gøre moderskabets ansvar og privilegier klart for de unge piger og hjælpe dem til at forstå, at enhver af dem kommer til at skabe et hjem og påvirke børn, uanset om de selv får mulighed for at få børn i dette liv eller ej.

Præsident Spencer W. Kimball (1895-1985) talte om den indflydelse som stærke, troende kvinder øver på verden: »Meget af den store vækst, som Guds kirke opnår i de sidste dage kommer på grund af, at verdens mange gode kvinder (i hvem, der ofte findes en indre sans for åndelighed) bliver draget til Kirken i stort antal. Det vil ske i det omfang, at Kirkens kvinder afspejler retskaffenhed og udviser den i deres livsførelse og i det omfang, at Kirkens kvinder ses som enestående og anderledes – på en god måde – fra verdens kvinder.«[4]

Vi er enestående og anderledes på en god måde, fordi vi ved, hvem vi er i al evighed. Vi er alle guddommeligt udpeget til disse kvinderoller, som omfatter moderskab og omsorg.

Min kusine Carrie var et strålende eksempel på en enlig søster, som var en lykkelig, gavmild og kærlig kvinde, der velsignede alle, hun kom i nærheden af. Hun omkom ved et færdselsulykke, da hun var sidst i trediverne, men hendes sidste gode gerning, inden sin alt for tidlige død, var at færdiggøre en scrapbog til hver af sine niecer og nevøer. Hun fuldførte sin mission i det omfang, som hendes omstændigheder tillod det.

Og nu et par ord til alle jer vidunderlige ledere i Unge Piger. Jeg håber, at Ånden vil hjælpe jer til at forenkle – og med det mener jeg, at udnytte jeres dyrebare tid på det, der er vigtigt. Forkynd principper og lærdomme. Udvis kærlighed. Vær eksempler. Gør jeres undervisning indbydende og så enkel som muligt.

Skønt det, vi udretter med de unge piger nu, er af afgørende betydning for denne verdens frelse, så er det, vi udretter i vores evige kaldelser, af endnu større betydning. Vi bærer også kappen, der repræsenterer vores kaldelse som hustruer, mødre og husmødre. Vi må påkalde Herren og bede hans Ånd hjælpe os i disse roller. Vore hjem kan blive vores sidste og eneste tilflugtssted, som vore profeter har profeteret. Jeg bønfalder jer om at være eksemplariske leder, men samtidig ikke at forsømme jeres ansvar i hjemmet.

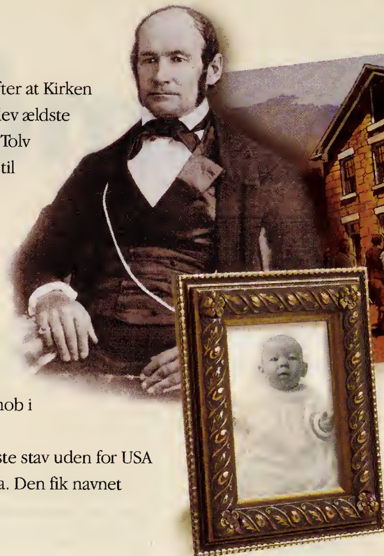
Hvor er vores rolle som forældre dog betydningsfuld! Hvor er vores rolle som ledere dog vigtig! Hvor er det dog af afgørende betydning, at vi oplærer fremtidens retskafne Guds kvinder ordentligt! Jeg ved, at dette værk, som vi arbejder for, er hans værk, og jeg er taknemlig for det vidunderlige privilegium, som vi alle har ved at være hans redskaber. ■

Tilpasset fra en tale ved Unge Pigers åbenthusarrangement i marts 2004.

NOTER

1. »How Will Our Children Remember Us?« *Ensign*, nov. 1993, s. 10.
2. »HomeLess America: What the Disappearance of the American Homemaker Really Means«, *The Family in America*, januar 2003, www.profam.org/pub/fia/xfia_1701.htm.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
4. »Retskafne kvinders rolle«, *Stjernen*, maj 1980, s. 165-166.

Vidste du det?

Det skete i juni

4. juni 1837: Syv år efter at Kirken var blevet organiseret, blev ældste Heber C. Kimball fra De Tolv Apostles Kvorum kaldet til at udføre en mission i England. Han var den første, som blev kaldet til en oversøisk mission.

27. juni 1844: Profeten Joseph Smith og hans storebror Hyrum blev myrdet af en pøbelhob i fængslet i Carthage.

9. juni 1895: Den første stav uden for USA blev organiseret i Canada. Den fik navnet Alberta Stav.

23. juni 1910: Præsident Gordon B. Hinckley blev født i Salt Lake City i Utah.

14. juni 1969: Dresden-missionen blev oprettet i Tyskland. I dag er der fire missioner i Tyskland.

Mødre og døtre bytter roller

Hvad ville du sige til at bytte rolle med din mor en enkelt dag? Det var, hvad de unge piger i Manurewa og Pukekohe i New Zealand gjorde, da de afholdt en omvendt-situationsdebat.

Den omvendte situation var, at mødrene skulle argumentere for, at piger fra 12 års alderen og opefter skulle have lov til at gøre, som det passede dem. Pigerne skulle så argumentere for, at der skulle være rimelige grænser.

Der var også mor-datter-duetter, efterfulgt af præsentationer om moderskab fra både de unge piger og deres mødre.

Heather Maloney, som er borgmester i byen Franklin i New Zealand, var en af dommerne i debatten. Hun roste mødrene og døtrene for deres mod til at tale offentligt, og hun takkede pigerne for deres høje standarder og værdier og for den respekt, som de udviste ved at ære deres mødre.

LEDERSKABSTIP

»Det mest omfattende lynkursus i lederskab blev givet af Frelseren selv. ›Han sagde til dem: ›Kom og følg mig« (Matt 4:19). En leder kan ikke bede andre om at gøre noget, som han ikke selv vil gøre. Vores sikreste kurs er at følge Frelserens eksempel, og vores sikkerhed ligger i at lytte til og følge hans profets, Kirkens præsidents, vejledning.«

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, »Disse vil jeg gøre til mine ledere«, *Stjernen*, april 1981, s. 66.

FRA OVEN: FOTO AF HEBER C. KIMBALL; *PØBLEN VED FÆNGSLET I CARTHAGE*, AF WILLIAM MAUGHAN; FOTO AF GORDON B. HINCKLEY SOM DRENG. FOTO AF FØDDER: CHRISTINA SMITH; FOTO AF JAMES E. FAUST: BUSATH PHOTOGRAPHY

Spørgsmål & svar

»Jeg bestræber mig på at læse i mine skrifter hver dag, men jeg lærer ikke ret meget af det. Hvordan får jeg mere ud af mit personlige skriftstudium?«

LIAHONA

Det er godt, at du allerede læser i skrifterne. Men hvis du blot har »nippet« til skrifterne og ønsker yderligere åndelig næring, kan disse forslag måske hjælpe dig.

For det første: »Mæt dig med Kristi ord« (2 Nephi 32:3). Begynd dit åndelige måltid med en bøn, hvor du takker Herren for skrifterne og indbyder Ånden til at undervise og vidne for dig. Gå så i gang. Du behøver ikke at begynde med 1 Nephi. Du kunne begynde med 3 Nephi 11 og læse om Frelserens besøg blandt nephiterne. Eller begynd i L&P 133 og lær mere om, hvordan du forbereder dig på Herrens andet komme. Eller slå op i Topical Guide eller Guide til Skrifterne for at studere et emne, der interesserer dig, som fx håb eller omvendelse.

For det andet: Når du læser et kapitel for første gang, kan det være en hjælp at læse det igennem for lige at få overblik over historien. Se hvem og hvor personerne er, og hvad de taler om. Studér det så igen og se efter evangeliske lærdomme. Se efter lektier, som du kan anvende på dine egne problemer, spørgsmål og interesser. Hvad kan du for eksempel lære om at beskytte sig mod det onde, når du læser om nephiternes og lamaniternes krige?

For det tredje: Du kan studere med en lille notesbog i hånden og stille spørgsmål, mens du læser. Hvem taler? Til hvem? Hvorfor? Hvor? Hvornår? Skriv dit vidnesbyrd, dine opdagelser, spørgsmål, studieemner osv. ned.

For det fjerde: Når du støder på vers, som er svære at forstå, så lad være med at give op. Bed om forståelse. Spørg dine forældre, kirkeledere eller din seminarlærer. Benyt de redskaber, som findes i skrifterne – i særdeleshed Topical Guide eller Guide til Skrifterne. Fodnoterne i skrifterne kan også give dig krydshenvisninger og ordforklaringer. Og hæftet *Tro mod sandheden* – en bog, som kan købes gennem Kirkens distributionscenter – kan hjælpe dig med emnestudium.

Og endelig: Afsæt en stille stund hver dag, hvor du kan studere skrifterne. Lektier og

Dagligt studium beriger dit liv med Åndens fredfyldte indflydelse og mange andre velsignelser.

Mæt dig med Herrens ord i et bestemt tidsrum hver dag.

Studér et emne, der interesserer dig, stil spørgsmål, overvej det, du lærer og tjek fodnoterne.

Bed, inden du læser.

Anvend lærdommene på dig selv og efterlev det, du lærer.

MODELFOTO: JOHN LUKE

afslapningslæsning bør følge efter din første prioritet, nemlig at studere Guds ord. Dagligt studium af skrifterne kan trøste, inspirere og velsigne dig med fred. Det byder Ånden ind i din tilværelse, så du får styrke til at modstå fristelse. Det hjælper dig til at træffe bedre beslutninger, fordi du ved, hvordan Herren ser på bestemte emner. Og det kan belære dig om sandheder, som Ånden kan kalde frem, når du har mest brug for dem.

Betragt dit skriftstudium som en aftale med profeterne. Den ene dag møder du hærføreren Moroni. Den næste dag møder du Moses. Lad ikke profeterne vente forgæves. De har så meget at fortælle dig.

LÆSERNE

Vi bør begynde med at bede og anmode vor himmelske Faders Ånd om at være med os, mens vi læser. Så kan vi bedre forstå og lære af det.

Litia A. Tuaniu, 18, Mesepa 2. Menighed i Mapusaga Stav i Pago på Samoa

Inden du begynder at læse i skrifterne, bør du bede Herren om at hjælpe dig med at forstå dem. Hvis du alligevel har problemer med det, kan du bede om hjælp fra andre, som for eksempel din biskop eller søndagsskolepræsident. Der findes også seminar- eller instituthæfter, som forklarer skrifterne kapitel for kapitel. Men det vigtigste er, at du ikke holder op med at læse.

Guillaume Delattre, 18, Mouscron Menighed i Lille Stav i Frankrig

For at gøre mit daglige skriftstudium mere meningsfyldt slår jeg gerne et

bestemt emne op. Noget, som jeg kæmper med eller har spørgsmål om. På den måde kan jeg lettere anvende det, jeg læser, i min nuværende situation.

Camron Lee, 17, Meadowlark 1. Menighed, Spanish Fork Østre Stav i Utah

Et skriftstudium bør omfatte en forståelse af det, vi læser, overvejelse af det og endelig praktisk anvendelse af det, vi har lært. At efterleve det, vi lærer, gavner os mere end blot at læse.

Felix Ewusi, 17, Abura Menighed i Cape Coast Stav i Ghana

Jeg får mere ud af mit personlige skriftstudium, når jeg gransker flittigt, overvejer og beder, inden jeg læser. Jeg beder Ånden om at hjælpe mig med at forstå skriften. Gennem Helligånden kan vi kende sandheden i alle ting (se Moroni 10:5).

Sonny Nelson C. Yap jun., 16, Ozamiz City Menighed iOzamiz Distrikt i Filippinerne

Jeg benytter mit seminarhæfte, når jeg læser. De forklarer stedets politiske situation, påpeger forhold, som vi bør være opmærksomme på, og beretter interessante detaljer. Mit studium bliver meget bedre, når jeg benytter hæftet.

Ramon Alexandre de Oliveira, 16, Jardim Taboão Menighed i Taboão Stav i São Paulo i Brasilien

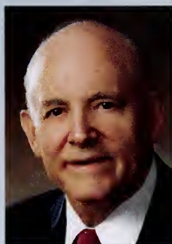

Da jeg begyndte at læse i skrifterne, forstod jeg dem ikke. Mine forældre foreslog, at jeg læste mindst et kapitel og bad om det. Når jeg har tænkt over, hvad der står i kapitlet, prøver jeg at omsætte det, jeg har læst, til en konkret situation fra dagligdagen.

Ekaterina Tufanova, 12, Sjakhtij Menighed i Rostov-na-Donu Mission i Rusland

Læs hver evig eneste dag. Bed, inden du begynder at læse, så du kan have Ånden med dig og forstå skrifterne bedre. For at citere min seminarlærer: »Hvis du ikke benytter dine fodnoter, så studerer du ikke, så læser du bare.«

Julie Dunford, 15, Nazareth Menighed i Scranton Stav i Pennsylvania

»Det er bedre at have en fast mængde tid at bruge på skriftstudium hver dag, end at have et bestemt antal kapitler, man skal læse. Nogle gange kan studiet af et enkelt vers tage al vores tid.«

Præsident Howard W. Hunter (1907-1995), »Studium af skrifterne«, *Stjernen*, maj 1980, s. 99.

Jeg forstår ikke altid det, jeg læser, men så læser jeg det igen. Jeg beder både før og efter om, at Herren vil hjælpe mig med at forstå det, jeg læser, og anvende det i praksis. Jeg bestræber mig på at fortælle andre om det, jeg lærer.

Marília Rodrigues de Oliveira, 18, Bandeirantes Menighed i Belo Horizonte Stav i Brasilien

Inden min mission havde jeg svært ved at finde tid til at studere, indtil jeg satte mig det mål at studere en halv til en hel time hver aften, uanset hvad der ellers skete. Det har været mig en stor hjælp på min mission, at jeg anlagde mig gode studievaner.

Ældste Taylor Housley, 21, Brasilia-missionen i Brasilien

Jeg har lært at have et spørgsmål i tankerne, søge efter et svar og så overveje det, skrive mine følelser ned, slutte af med en bøn og derefter anvende svaret i praksis.

Caley Porter, 17, Rose 2. Menighed, Blackfoot Stav i Idaho

Liahonas *og læsernes svar er ment som en hjælp og vejledning, men er ikke en officiel udtalelse om Kirkens lære.*

HVAD MENER DU?

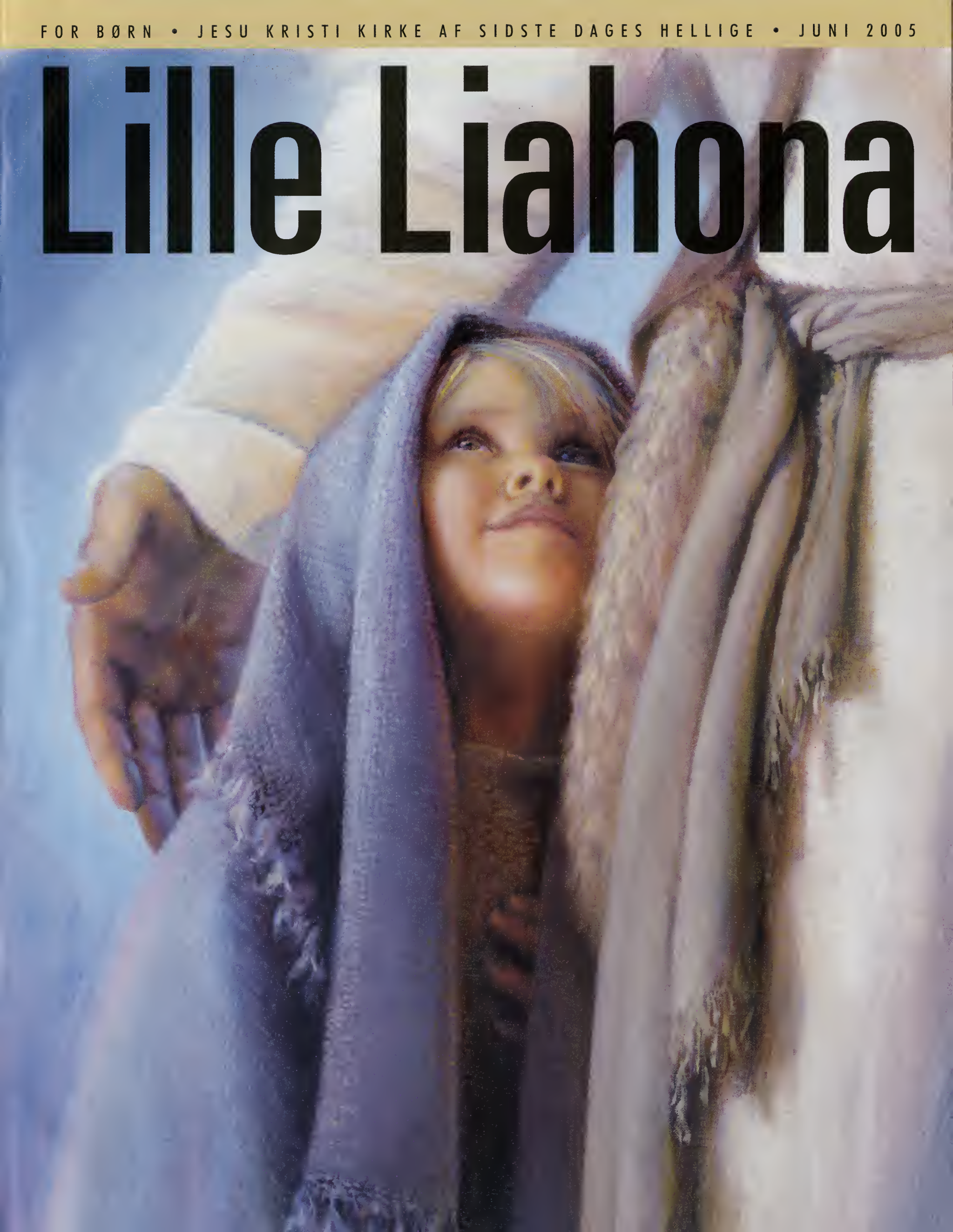
Unge læsere: Send jeres svar sammen med jeres navn, fødselsdato, adresse, menighed og stav og et fotografi til:

Questions and Answers 7/05
50 East North Temple Street, Floor 24
Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller send en e-mail til:
cur-liahona-imag@ldschurch.org
Svar venligst inden den 15. juli 2005.

SPØRGSMÅL

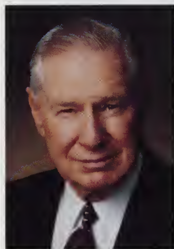
»Hvordan præsenterer man bedst Mormons Bog for en ven, der tilhører et andet trossamfund?« ■

FOR BØRN • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JUNI 2005
Lille Liahona

Din spændende historie

PRÆSIDENT JAMES E. FAUST
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Præsident Faust fortæller, at det at finde dine forfædre kan blive et af de mest spændende puslespil, du kommer ud for.

Forestil jer sammen med mig en lille seksårig forældreløs pige, der rejser tværs over USA's prærie. Hun hedder Elsie Ann. Hendes mor døde, da hun var to år. Hendes far giftede sig igen, og en tid havde hun en stedmor. Så døde hendes far i Winter Quarters, da hun var fem år. Hendes stedmor giftede sig igen, flyttede væk og efterlod den lille forældreløse hos Peter og Selina Robison, som var i familie med hendes stedmor. Elsie Ann forlod Winter Quarters sammen med familien Robison i juli 1849 for at rejse vestpå. Hun savnede uden tvivl sin egen mors kærlighed. Nogle gange spurgte hun tilmed: »Hvor er min mor?« Elsie Ann var min oldemor.

Mine bedsteforældre har haft stor indflydelse på mit liv. Selv om de har været døde i mange år, kan jeg stadig føle deres kærlighed. Min farfar James Akerley Faust døde, før jeg blev født. Jeg kendte ham kun gennem historier, som min bedstemor og mine forældre fortalte om ham. Men jeg føler et stærkt slægtskab med ham, for jeg er til dels, hvad han var. Blandt meget andet var han cowboy, gårdejer og postmester i en lille by i det centrale Utah. Engang rejste bedstefar om vinteren til Idaho, hvor han mødte en bekendt, som det gik skidt for. Det var koldt, og bedstefars ven havde ingen frakke. Bedstefar tog sin frakke af og gav den til ham

Jeg opfordrer jer til at begynde at åbne op for viden om, hvem I virkelig er, ved at lære mere om jeres forfædre. De var rigtige mennesker af kød og blod med problemer, håb og drømme, ligesom vi har i dag. De dyder, de havde, kan være vore, deres styrke vores styrke, og på en måde kan deres udfordringer være vore udfordringer. Nogle af deres kendetegn kan være vore kendetegn. For nogen tid siden bemærkede jeg, at en af mine oldesønner, en tumling, syntes at gå på en interessant måde. Min hustru sagde: »Han går ligesom dig!« Nu spekulerer jeg på, hvem jeg har arvet denne egenskab fra.

Vi har alle en fascinerende slægtshistorie. At finde jeres forfædre kan være et af de mest interessante puslespil. Det kan være mere spændende end nogen film eller noget computerspil.

Fordi det er et meget åndeligt værk, kan vi vente hjælp fra den anden side af sløret. Vi mærker en opmuntring fra vore slægtninge, som venter på, at vi skal finde dem, så der kan blive udført tempelordinancer for dem. Det er en kristuslignende gerning, fordi vi gør noget for dem, som de ikke selv kan gøre. ●

Taget fra en tale holdt ved oktoberkonferencen 2003.

»Og Kristus har sagt: Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt« (Moroni 7:33).

»Noa gjorde ganske, som Herren havde befalet ham« (1 Mos 7:5).

»Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet« (1 Nephi 3:7).

»[Jeg] knælede … ned og begyndte at opsende mit hjertes ønsker til Gud« (JS-H 1:15).

»Og Kristus har sagt: Dersom I vil tro på mig, skal I have magt til at gøre alt, hvad jeg anser for gavnligt« (Moroni 7:33).

ILLUSTRATION

»Knæl ned og bed og rejs jer og gør hans vilje og sæt jeres lid og tro til ham, så vil Gud velsigne jer« (Liahona, maj 2001, s. 16).

På grund af min tro på Jesus Kristus, vil jeg

____

____

____

Lim

Bemærk: *Hvis du vil undgå at fjerne sider fra bladet, kan denne aktivitet kopieres, tegnes af eller hentes på internettet på* **www.lds.org.** *Hvis du skal bruge det på engelsk, så tryk på »Gospel Library«. For alle andre sprog, tryk på verdenskortet.*

Jeg følger ham i tro

»Vi tror, at evangeliets første grundsætninger og forordninger er: 1) Tro på Herren Jesus Kristus, 2) Omvendelse, 3) Dåb ved nedsænkning til syndernes forladelse, 4) Håndspålæggelse for Helligåndens gave« (4. trosartikel).

MARGARET LIFFERTH

Hvad vil det sige at have tro? Tro vil sige, at man er overbevist om noget, som man ikke kan se, men som er sandt (se Alma 32:21). Evangeliets første grundsætning er, at man skal have tro på Jesus Kristus. Selv om vi ikke kan se Jesus, kan vi tro på, at han lever og elsker os.

Vores tro på Jesus Kristus vokser, når vi læser om ham. Det Nye Testamente fortæller os om dengang, han var på jorden. Vi kan læse om, hvordan Jesus helbredte en blind mand og standsede et uvejr. Det Nye Testamente fortæller os, at han led for vore synder, at han døde, og at han opstod den tredje dag.

Mormons Bog fortæller os, at Jesus efter sin opstandelse besøgte folket i Amerika. Mange så og rørte ved Jesus. Han administrerede nadveren, helbredte de syge og organiserede sin kirke.

Den Kostelige Perle indeholder beretningen om Joseph Smiths første åbenbaring. Joseph Smith havde tro på, at vor himmelske Fader ville besvare hans bøn. Vor himmelske Fader og Jesus Kristus viste sig for Joseph Smith.

Vi kan læse Joseph Smiths vidnesbyrd i Lære og Pagter: »Dette [er] det sidste vidnesbyrd, som vi giver om ham: at han lever! Thi vi så ham ved Guds højre hånd« (L&P 76:22-23). Når vi læser vidnesbyrd fra dem, som kendte ham, vokser vores tro, og vi kan også bære vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever i dag, og at han kender og elsker os.

Tro på Kristus-uro

Tag side L4 ud af bladet og lim den på karton. Klip langs de fuldt optrukne linjer. Fold den lange strimmel til en æske ved at bukke langs de stiplede linjer og lime flappen fast. Tegn eller lim et billede af dig selv fast i det tomme felt og skriv på de tomme linjer noget, som du vil gøre. Fold de fem små strimler langs de stiplede linjer, så billederne og skriftstederne vender udad. Prik huller som angivet. Sæt et stykke snor øverst i æsken. Fastgør billedet af dig selv til snoren, der sidder fast øverst i æsken, så det hænger ned midt i æsken. Bind de fire øvrige billeder fast i bunden af æsken. (Se illustrationen).

Forslag til fællestid

1. Brug skjoldet på forsiden af VDR-hæfterne som skabelon til et større skjold. Klip det op i syv puslespilsbrikker og på hver brik skrives en af følgende skriftstedshenvisninger: Abraham 3:27 (Kristus udvalgt til Frelser), Jakobs Bog 4:9 (Skaber), Joh 20:31 (Guds Søn), 3 Nephi 27:21 (forbillede), Joh 11:25 (muliggjorde vores opstandelse), Alma 34:8 (sonede for vore synder), L&P 110:2-8 (Han lever i dag og leder sine profeter). Lær børnene den fjerde trosartikel og fortæl, at tro på Jesus Kristus er evangeliets første grundsætning. Del børnene op i syv grupper, og giv hver gruppe en brik fra puslespillet. Lad hver gruppe finde ud af, hvad deres skriftsted fortæller om Jesus Kristus. Lad et barn fra hver gruppe komme med deres brik og samle puslespillet. Spørg: »Hvordan kan vores tro på Jesus Kristus danne et skjold?« Drøft L&P 27:15-17.

2. Læg følgende billeder med billedsiden nedad: Evangelisk kunst nr. 304 (Lehi og hans folk ankommer til det forjættede land), nr. 308 (Abinadi taler til kong Noa), nr. 310 (Ammon forsvarer kong Lamonis hjord), nr. 313 (De 2000 unge krigere), nr. 314 (Lamaniten Samuel på bymuren) og nr. 321 (Alma den yngres omvendelse). Lad et barn vælge et billede og lege »Hvem er jeg?« ved at besvare spørgsmål med ja eller nej. Børnene skal stille spørgsmål, som begynder med »Hjalp din tro på Kristus …« (For eksempel »Hjalp din tro på Kristus dig med at forsvare kongens hjord?«) Fortsæt indtil I har identificeret alle profeterne. ●

DE TRE NEPHITER, AF GARY L. KAPP; NOAS FORKYNDELSE HÅNES, AF HARRY ANDERSON; NEPHIES KNÆKKEDE BUE, AF MICHAEL JARVIS NELSON; DEN FØRSTE ÅBENBARING, AF KENNETH RILEY

FRA PRÆSIDENT DAVID O. MCKAYS LIV

Davids orne

En dag, da ældste David O. McKay skulle nå et tog, opdagede han, at Cæsar var brudt ud af sin bås og var stukket af.

Nej, du kan tro nej! Vi må sætte dig ind i hønsegården indtil videre. Jeg må reparere din bås, når jeg kommer hjem.

Men ældste McKay glemte at fortælle resten af familien, hvor Cæsar var, så ingen kunne fodre ham eller give ham vand.

ILLUSTRERET AF MIKE EAGLE

Klokken to om morgenen ringede telefonen hos familien McKay.

Ældste McKays søn Lawrence skrev ordene ned, efterhånden som telegrafisten læste dem højt. »Cæsar sidder i hønsegården! Giv ham vand!«

Caesar in chicken coop! Water him!

Lawrence takkede telegrafisten og lagde røret på. Alle lo af lettelse.

Tilpasset fra Llewelyn R. McKay, Home Memories of President David O. McKay *1956, s. 127.*

Gærdespring

»Børn, adlyd jeres forældre i alt; for sådan skal det være i Herren« (Kol 3:20).

Fra en samtale med ældste Daryl H. Garn fra De Halvfjerds. Han tjener i øjeblikket i præsidentskabet for Det Asiatiske Område. Skrevet af Callie Buys.

Da jeg som dreng voksede op på en gård i Fielding i Utah, ønskede jeg mig inderligt en hest. Da jeg blev gammel nok til at kunne passe en, købte min far en stor, sort hest til mig, og jeg kaldte den Smokey.

Jeg elskede Smokey og passede den, så godt jeg kunne. En morgen, da jeg gik ud for at fodre den, var den ikke i indhegningen. Jeg ledte overalt og fandt den ude ved høstakken, som lå bag et hegn. Den havde lavet et frygteligt rod – den havde trampet rundt i høet og ødelagt det. Alle leddene var lukkede, så Smokey var tydeligvis sprunget over gærdet. Der var hø i dens trug, så der var ingen grund til, at den skulle smutte ind til høstakken.

Et par dage senere var Smokey væk igen. Denne gang fandt jeg den ude på græsgangen. Snart begyndte den at flygte fra både indhegningen og græsgangen. Jeg var nødt til at cykle rundt i hele byen og lede efter den. Nogle gange måtte far og jeg køre flere kilometer, før vi fandt den og fik den med hjem.

Far besluttede at købe nogle fodreb til Smokey. Fodreb er en slags håndjern til heste, som hindrer dem i at stikke af. »Så er der styr på gamle Smokey,« sagde far.

Men det sinkede ham ikke det fjerneste. Gærdespring blev en slags sport for den, og den var slet ikke sjov at have med at gøre mere. Den var vild. Jeg kunne ikke fange

Ældste og søster Garn med deres familie.

ILLUSTRERET AF ROBERT A. MCKAY

den, og jeg kunne sjældent ride på den. Til sidste sagde far: »Nu skal vi give gamle Smokey en lærestreg.« Vi bandt en tung kæde fast til Smokeys fodreb, så den hele tiden måtte trække en 2,5 meter lang kæde rundt mellem benene. Vi var sikre på, at det nok skulle stoppe den.

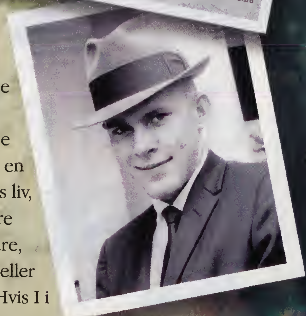
Men den nat forsøgte Smokey igen at springe over hegnet. Kæden hang fast og fik Smokey til at falde. Den røg lige ind i hegnet og blev flænset af pigtråden. Vi fik den fri og ringede efter dyrlægen, som kom og lappede den sammen.

Min hjemmelærer, som jeg kaldte onkel Claude, var en rigtig hesteekspert. Han havde en plan med Smokey, så han gav mig en grå hest i bytte for Smokey. Onkel Claude kørte hestevæddeløb, og han mente, at hvis han kunne sætte Smokey i spand med en hest, som var god til at køre væddeløb, så ville han kunne sætte en stopper for Smokeys dårlige vaner, og sammen ville de kunne vinde nogle løb. Så onkel Claude satte Smokey for vognen. Og de trænede et par gange. Smokey så ud til at klare det fint – indtil selve løbet. Pludselig drejede han til højre og prøvede at springe over det hegn, som løb rundt om banen. Onkel Claude var nær blevet slået ihjel, og Smokey kom så slemt til skade, at den måtte aflives.

Jeg har ofte tænkt på min gamle hest siden da. Han havde ikke nogen fornuftig grund til at springe over hegnet den første gang, hvor han løb ind til høstakken. Han var som nogle unge mennesker, der beslutter, at de vil være ulydige. Når vi er sprunget over det første hegn, bliver det lettere at springe over de næste – at bryde budene og evangeliets principper – og inden længe kan vi ødelægge vores liv med ulydighed.

Det er vigtigt at ære jeres far og mor og gøre det, som de beder jer om. Deres regler er ofte det første hegn. Det er en trist dag i et menneskes liv, når det beslutter at være ulydig mod sine forældre, evangeliets principper eller vor himmelske Fader. Hvis I i en ung alder beslutter at være lydige, bliver jeres liv meget lykkeligere. ●

Fra oven: Som basketballspiller i college. Som missionær. På sin hest som 16-årig.

1

Den første søndag i hver måned er fastesøndag. Det er en særlig dag, hvor vi ydmyger os for Herren ved at faste, bede og overvære faste- og vidnesbyrdmøde.

2

Fastesøndag springer Kirkens medlemmer to måltider over, så de hverken spiser eller drikker. Børn kan opmuntres til at faste, når de er gamle nok.

Hvad er fasteoffer?

»Sandelig, dette er faste og bøn, eller med andre ord glæde og bøn« (L&P 59:14).

KIMBERLY WEBB
Kirkens tidsskrifter

3

Medlemmerne giver de penge, som de ville have brugt på mad til de to måltider, som hjælp til de nødlidende. Pengene kaldes fasteoffer.

4

Medlemmer kan give fasteoffer til et medlem af biskoprådet eller grenspræsidentskabet. Biskoppen eller grenspræsidenten bruger pengene til at hjælpe dem i menigheden, som lider nød.

5

Fasteoffer kan bruges til at give de sultne mad.

6

Fasteoffer kan bruges til at hjælpe de syge.

7

Fasteoffer bruges altid til at hjælpe vor himmelske Faders børn. ●

Tro på Jesus Kristus

To blinde mænd kom hen til Jesus og bad ham om at helbrede dem. Jesus spurgte, om de troede på, at han kunne give dem synet tilbage. Mændene svarede: »Ja, Herre!« Så rørte Jesus ved deres øjne og sagde: »Det skal ske jer, som I tror.« Da de åbnede øjnene, kunne de se (se Matt 9:27-30).

Farvelæg denne tegning, som illustrerer historien. Du kan bruge billedet til at tale om tro til en familieaften eller i Primary. ●

ILLUSTRATIONEN ER BYGGET OVER TO *BLINDE MÆND, DER HELBREDES VED KAPERNAUM*, AF JAMES J. TISSOT

Missionærhilsen

ROBERT PETERSON

Vi kan godt lide at tale med missionærerne. Vi vil på mission, når vi bliver store! Hjælp os med at finde følgende genstande: En klokke, et stearinlys, en kam, et ørnehoved, en isvaffel, en kniv, en øse, et blad, en pensel, en ring, en snegl og en tandbørste. Og farvelæg så billedet. ●

Påkald Guds navn for beskyttelse (se 3 Nephi 4:30).

Huset i ORKANEN

MELODY WARNICK
Bygget på begivenheder fra forfatterens liv

Vinden hylede og rystede palmetræerne, da bedstemors bil nåede frem til Ana Luisas hus. »Tag jeres ting og løb indenfor, piger,« sagde bedstemor. »Jeg finder nogle sten at lægge bag bilens hjul.«

»Hvorfor?« spurgte Rebecca.

»For at bilen ikke skal blive blæst væk,« svarede bedstemor.

Rebecca og Sarah så på hinanden med store øjne.

Pigerne kunne ikke huske den sidste orkan, som havde ramt Puerto Rico otte år tidligere, da Sarah var to år, og Rebecca kun var et år. Men de vidste, at Arecibo-floden var gået over sine bredder og havde oversvømmet deres kvarter og ødelagt mange huse. Nu var orkanen George på vej, og i nyhederne havde de advaret om, at denne orkan var meget voldsommere.

»Nå, piger, er I beredt på orkanen George?« spurgte Ana Luisa, da de trådte ind af hoveddøren.

»Bror Soto kom ud til vores hus i morges og sømmede plader for alle vinduerne. Bedstemor siger, at vi skal bede om, at alt må gå godt,« sagde Sarah.

»Det er rigtigt,« sagde Ana Luisa. »Vor himmelske Fader passer på os.«

Ana Luisa var en ven fra deres nye kirke. Selv

om pigerne var bekymrede, fik Ana Luisas trøstende ord og den velkendte duft af ris og bønner inde i hendes hyggelige hjem dem til at føle sig bedre tilpas.

Søstermissionærerne, som havde undervist bedstemor og pigerne om evangeliet for blot tre måneder siden, overnattede også hos Ana Luisa. »Det skal nok blive sjovt,« sagde søster Lewis, den ene af søstermissionærerne til dem, »ligesom en fest, bare med meget dårligt vejr.«

Og et stykke tid *var* det da også som en hyggelig fest. De spiste aftensmad, og bagefter gumlede de kager i sig og lyttede til radioen. Nu og da hørte de et brag udenfor. Rebecca og Sarah spekulerede på, om bedstemors bil alligevel var blæst væk, men det var for mørkt til, at de kunne se noget.

Senere begyndte lyset at blinke, og så gik det ud. Rebecca skar en grimasse i lyset fra sin lommelygte, og bedstemor sagde: »Nu er det vist på tide at gå i seng.«

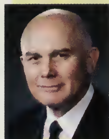
Da Sarah og Rebecca havde taget deres pyjamas på, kaldte bedstemor dem ind i stuen igen. »Vi skal bede en bøn sammen,« sagde bedstemor. Søster Lewis bad vor himmelske Fader om at passe på dem under orkanen og beskytte Rebeccas og Sarahs hjem. Pigerne faldt til ro, da de hørte søster Lewis bede.

* * *

Da Sarah åbnede metalskodderne næste morgen, så Ana Luisas gade ud som noget fra en anden planet. Bedstemors bil stod der stadig,

ILLUSTRERET AF TODD R. PETERSON

»Den beskyttelse, som loves de trofaste ... er lige så virkelig i dag, som den var på Bibelens tid.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Bibelske historier og personlig beskyttelse«, *Liahona*, januar 1993, s. 36.

men nogle træer var væltet, og metalplader fra andre menneskers tag var blæst ind på Ana Luisas græsplæne. Duerne vandrede hjælpeløst rundt på fortovet, fordi de var for tunge af regnvand til at kunne flyve. »Hvis der ser sådan ud på Ana Luisas gade,« spurgte Sarah nervøs Rebecca, »hvordan mon der så ser ud på vores?«

Tidligt samme morgen var bedstemor kørt hen for at se til deres hus. Ved frokosttid vente hun langt om længe tilbage. »Hele kvarteret er oversvømmet,« sagde hun. »Jeg kunne slet ikke nå frem til vores gade.«

Rebecca var lige ved at græde. Sarah spurgte: »Hvad gør vi nu, bedstemor?«

»Hvis det er i orden med Ana Luisa, så bliver vi her et par dage mere. Måske er vandet så faldet så meget, at vi kan tage hjem igen.«

* * *

Alle fra Kirken hjalp bedstemor, Rebecca og Sarah. Ana Luisa lavede mad til dem, og søstermissionærerne kom med tøj, som søster Lewis' familie havde sendt. Biskop Espinosa kom endda og gav bedstemor en velsignelse, da hun blev syg. Men det var hårdt ikke at være hjemme i sit eget hus, og det var endnu sværere ikke at vide, om huset overhovedet var der mere.

Otte dage senere var gaderne i deres kvarter endelig åbne igen. Da Sarah og Rebecca sad fastspændt på bagsædet af bedstemors bil, følte de et sug i maven af spænding og frygt. Mens de kørte, så de huse, hvor murene var styrtet sammen. Knuste borde, dyngvåde madrasser og tilmudrede køleskabe lå spredt langs vejen.

»Hvad nu, hvis vores hus er væk?« spurgte Rebecca.

»Så hjælper vores himmelske Fader os med at finde et andet,« svarede bedstemor.

Gaderne i deres kvarter var stadig fyldt med tyk, sort mudder, så de måtte køre meget langsomt. Endelig drejede bedstemor om hjørnet til deres gade.

»Jeg kan se det!« råbte Rebecca. »Vores hus er der endnu!«

»Der er hul i taget,« påpegede Sarah.

Der lugtede muggent indenfor. Pigerne stillede deres madrasser op ad væggen, så de kunne blive luftet lidt, og så hjalp de bedstemor med at tørre det vand op, som var løbet ind gennem hullet i taget. »Kan vi sove her i nat, bedstemor?« spurgte Rebecca.

»Det tvivler jeg på. Vi må vente et par nætter, indtil vi har fået repareret hullet i taget.«

Rebecca sukkede og sank sammen i en fugtig sofa. »Jeg ville ønske, at vi kunne blive her.«

»Jeg er bare glad for, at vores hus stadig er her,« sagde Sarah.

»Vor himmelske Fader hørte vores bøn,« sagde bedstemor. Så kiggede hun ud af døren og pegede ud på gaden. »Jeg tror, at han stadig lytter.«

Uden for kørte en stor kranvogn op foran huset. Biskop Espinosa og bror Soto hoppede ud sammen med nogle andre mænd fra menigheden.

»Har I brug for hjælp?« råbte biskoppen. »Måske et par mand til at ordne det tag?«

Sarah og Rebecca greb hinanden i hænderne og hvinede. »Betyder det, at vi kan blive her, bedstemor? Kan vi sove her i nat?«

Bedstemor smilede og nikkede. »Velkommen hjem, piger.« ●

Melody Warnick er medlem af Ames Menighed i Ames Stav i Iowa.

Glæd jer over gengivelsen af templets ordinancer og pagter

Udvælg bønsomt de skriftsteder og lærdomme, som bedst møder behovet hos de søstre, som du besøger. Fortæl om dine egne oplevelser og bær vidnesbyrd. Lad dem, du underviser, gøre det samme.

L&P 124:40, 42: »Byg dette hus til mit navn, så jeg deri kan åbenbare mit folk mine forordninger ... Og jeg vil vise min tjener Joseph alt, hvad der hører til dette hus.«

Hvorfor glædes du over tempeltjenesten?

Præsident George Q. Cannon (1827-1901), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: »Hvert eneste tempel ... mindsker Satans magt på jorden, og øger Guds og gudelighedens kraft, får himlens kraft til at virke til vores gavn og nedkalder de evige Guders velsignelse over os« (*Millennial Star*, 12. november 1877, s. 743).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Ligesom vores Forløser gav sit liv som et stedfortrædende offer og derved blev vor Frelser, kan vi, når vi tager del i templets stedfortrædende arbejde, i mindre målestok blive som frelsere for dem på den anden side, som ikke har mulighed for fremgang, medmindre der udrettes noget for dem af dem, der lever her på jorden ... Jeg opmuntrer jer til i højere grad at gøre brug af dette velsignede privilegium. Det lutrer jeres natur. Det skræller den selviske skal af, som de fleste af os lever i. Det bringer bogstavelig talt et helliggørende element ind i vores liv« (»Afsluttende bemærkninger«, *Liahona*, november 2004, s. 104).

Hvordan kan en forståelse af ordinancerne og pagterne hjælpe dig til at finde glæde?

Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum: »Vi skal huske på, at en pagt er et løfte. En pagt, som er indgået med Gud, bør ikke betragtes som restriktiv, men beskyttende. Pagter indgået med ham beskytter os mod farer ... Når vi vælger at fornægte os selv alt, hvad der er ugudeligt, mister vi intet af værdi, men vi vinder en hæder, som kun kendes af dem, der opnår evigt liv. Overholdelse af en tempelpagt er ikke begrænsende, men muliggørende. Det hæver os op over vore egne perspektivers og kræfters begrænsninger« (»Prepare for Blessings of the Temple«, *Ensign*, marts 2002, s. 21).

Anne C. Pingree, andenrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: »Min mand og jeg havde rejst til et af de fjerneste steder i vores mission, så han kunne gennemføre tempelanbefalingsinterview ... Efter at alle interviewene var forbi, kørte min mand og jeg tilbage ad det sandede hjulspor og blev enormt overraskede, da vi så ... to søstre, der stadig gik. Vi forstod, at de var gået fra deres landsby – 29 kilometer frem og tilbage – bare for at få en tempelanbefaling, som de vidste, at de aldrig ville få det privilegium at kunne bruge. Disse nigerianske hellige troede på præsident Howard W. Hunters råd: ›Det vil behage Herren, at hvert eneste voksent medlem af Kirken var værdig til – og besad – en gyldig tempelanbefaling, selvom afstanden til templet måske ikke muliggør en umiddelbar eller hyppig brug af den‹« (»Se løfterne i det fjerne«, *Liahona*, nov. 2003, s. 13). ■

ILLUSTRERET AF PAUL MANN; INDSAT: FOTO: ANNE C. PINGREE

VERDENS NAVLE

De unge i Ecuador nyder at bo lige midt i det hele – som for eksempel vores klode. Evangeliet hjælper disse teenagere med at sætte Frelseren i centrum i deres liv.

MARVIN K. GARDNER
Kirkens tidsskrifter

Modstående side: På besøg ved monumentet Mitad del Mundo (Verdens midte) i Quito. Fra venstre: John Tobar, Christian Lizano, Diana Flores, Saríah Moya, Luis Miguel Meza, Alejandro Flores, María Alejandra Cabeza de Vaca og Ivanessa Romero.

Hvordan føles det mon at bo midt på kloden, hvor afstanden til nordpolen er lige så stor som afstanden til sydpolen, og hvor man kan stå med den ene fod på den nordlige halvkugle og den anden på den sydlige? Det må være let at få fornemmelsen af, at man befinder sig i centrum af det hele.

Men de unge sidste dages hellige, som bor nær ækvator i det sydamerikanske land Ecuador, ved, at verdens virkelige midtpunkt er Jesus Kristus. Og de står med begge fødder på Herrens side af stregen.

Stærk ungdom i Quito

Hovedstaden Quito har lidt af hvert – fra traditionel kolonistil til moderne skyskrabere. At finde vej gennem byens gader kan være lidt af en udfordring, ligesom det kan være at styre sikkert gennem livets fristelser. For mange teenagere er hæftet *Til styrke for de unge* blevet et vejkort.

»Jeg værdsætter især det afsnit i *Til styrke for de unge*, hvor der står, at vi skal klæde os sømmeligt,« siger María Alejandra Cabeza de Vaca på 12. »En dag gav skolen os lov til at klæde os, ligesom vi havde lyst til. Jeg havde det skidt, fordi nogle af mine veninder klædte sig meget usømmeligt. Jeg sagde til en af dem: ›I morgen tager jeg noget med, som du kan få gavn af.‹ Jeg gav hende et eksemplar af *Til styrke for de unge*. Hun læste det og sagde, at hun følte, at det var sandt, så nu ville hun ikke klæde sig usømmeligt mere. Det er godt at fortælle andre om det, vi har, så verden kan se det gode, som vi lærer.«

Alejandro Flores, 13, opdagede betydningen at handle efter det, man ved. »Sidste søndag,« siger han, »bad min bedstemor mig om at præsentere en familieaftenslektion om tøjstandarder ud fra *Til styrke for de unge*. Nogle af mine fætre og jeg havde det med at følge den verdslige mode, og jeg

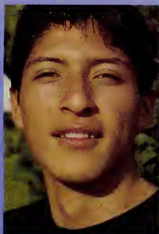
FOTO: MARVIN K. GARDNER

De unge i Quito, en travl storby ved ækvator, mener, at evangeliet hjælper dem med at holde ret kurs gennem livet.

IKKE ALENE MERE

»I lang tid,« siger 17-årige Jhon Tobar fra Quito, »lod jeg mig lede rundt af mine venner, og jeg havde ikke noget godt forhold til mine forældre. Men jeg har erfaret, at hvis man mister sine forældres og sine søskendes tillid, så føler man sig helt alene. Jeg har lige haft et interview med min biskop her til morgen – min biskop er min far. Jeg kan nu sige, at jeg ikke har nogen bedre ven end min egen far. Jeg elsker ham højt. Han er mit bedste eksempel.«

havde det ikke godt med at skulle præsentere lektionen. Men nu er mine fætre og jeg begyndt at klæde os bedre.« Hans lektion og eksempel hjalp hans fætre med at forberede sig til en vigtig begivenhed. »De skal døbes i næste uge!« siger han.

Christian Lizano på 14 mener, at et af de vigtigste emner i *Til styrke for de unge* er tjeneste. »Det burde være vores standard at yde tjeneste,« siger han, »selv noget så enkelt som at tilbyde andre vores plads i bussen. Små ting kan sige meget om Kirkens medlemmer.«

Da Ivanessa Romero på 15 opdagede, at hun var begyndt at følge sine venners eksempel og bande meget, var hun klar over, at hun måtte rette op på det. En dag sagde hun til dem: »Fra nu af opkræver jeg en cent, hver gang nogen siger et grimt ord.« På få dage havde hun opkrævet fire dollars! Hendes venner sagde: »Iva bliver millionær!« Ved hjælp af *Til styrke for de unge* opfordrede Ivanessa sine venner til at tale pænere. »De gør fremskridt,« siger hun. Samtidig har hun erfaret noget om eksemplets magt. »Jeg indså, at mine venner ser efter et godt eksempel. Hver eneste lille ting, vi siger eller gør, påvirker andre.«

Saríah Moya på 15 blev venner med en ung pige, som sagde, at hun og hendes familie var ateister. Men hun beundrede Saríahs standarder og hendes villighed til at holde fast ved dem trods kritik. De talte ofte om evangeliet; Saríah gav hende et eksemplar af Mormons Bog, de bad sammen, og Saríahs veninde gik med hende i kirke. »I går var hun med til en aktivitet i Unge Piger, og vi sang en salme,« fortæller Saríah. »Bagefter fortalte hun mig: ›Jeg tror på Gud.‹ Jeg blev klar over, at mit eksempel havde hjulpet en anden til at finde vor himmelske Fader.«

I løbet af de seneste par år er Luis Miguel Meza på 17 begyndt at føle, at han glider fra de venner, han har kendt siden første klasse. »De begyndte at ryge og drikke og presse mig til at gøre det samme,« siger han. »Jeg måtte være stærk, trods deres kritik.« Han bad og studerede omhyggeligt afsnittet i *Til styrke for de unge* om at vælge sine venner med omhu. »Som tiden gik fik jeg mulighed for at knytte venskaber med folk, som ikke drikker eller ryger og som respekterer mine standarder. Jeg ser stadig mine gamle venner, og vi hilser da på hinanden. Men fordi jeg har været villig til at yde et offer, har min himmelske Fader hjulpet mig.«

»Jeg havde det med at gøre det rette af ren og skær vane,« siger Raquel Alonzao på 17.

I kirke i Otavalo. Forrest (fra venstre): Laura Córdova, Jéniffer Santacruz, Tamía Moreta. Bagest: Zasha Maldonado, David Tabi, Jesús Ruiz, Armando Arellano og Yolanda Santillán. Til højre: Jéniffer bærer med stolthed sin UP-nål.

»Jeg er opvokset i Kirken, og fordi jeg har lært at vælge det rette, gjorde jeg det bare. Men jeg gjorde det ikke af et oprigtigt hjerte. En dag følte jeg virkelig Herrens Ånd, mens jeg talte med min mor.« Hendes mor fortalte hende om de store ofre, hun havde måttet yde som ung for at være trofast mod evangeliet og udføre en mission, selv om hun derved trodsede sin far. »Hun sagde, at den eneste grund til, at hun er så lykkelig nu, er , at hun var klog nok til at klynge sig til Frelseren hele sit liv. I det øjeblik styrkedes mit

Selv om livet i Otavalo er fredeligere end i storbyen, så har det også sine kampe.

vidnesbyrd mere end nogensinde. Jeg er Guds barn, og vor himmelske Fader elsker mig. Om så hele verden falder over mig, så vil han hjælpe mig.«

Bønnens magt i Otavalo

Livet i bjergdalen Otavalo er ikke lige så hektisk som i Quito. Mange sidste dages hellige i Otavalo væver og broderer smukke stoffer, som sælges i hele verden. Mange arbejder i hånden. De fleste mennesker her taler quichua derhjemme og spansk alle andre steder. Mange må spadsere en time eller mere frem og tilbage fra kirke. Selv om de unge går med uniform i skolen, går de stolt i deres traditionelle dragter i kirken.

Men selv om livet er fredeligere her, har livet også sine kampe. De unge mænd og piger har erfaret, at det kræver en stor indsats at holde sig tæt til Herren. Men ved at yde den indsats har de erfaret bønnens magt.

»Da min mor ikke havde noget arbejde,« siger Jéniffer Santacruz på 12, »bad jeg om, at hun måtte finde et job i en fart. Herren hørte min bøn, og i løbet af en dag eller to havde hun fundet et job.«

Den nok inderligste bøn, som Tamía Moreat på 13 har bedt, var, da hendes mor havde problemer med af føde. »Jeg bad,« sagde hun, »og vor himmelske Fader besvarede min bøn. Min mor fik kejsersnit. Min lillebror er i dag et år gammel, og han og min mor er sunde og raske.«

Inden Laura Cordova, 15, var ti år gammel, bad hun om at modtage et vidnesbyrd. »Jeg hørte andre sige, at Mormons Bog og Kirken var sande,« siger hun. »Så jeg bad for selv at få et svar. Og Herren gav mig et vidnesbyrd.«

Zasha Maldonado på 15 mindes, at hun blev skræmt af et frygteligt skybrud, som oversvømmede hendes hjem. Da familien desperat forsøgte at redde deres ejendele, sagde et af børnene, at de burde bede en bøn. »Vi knælede alle sammen i vandet og tryglede vor himmelske Fader om hjælp. Efter nogle minutter begyndte regnen at stoppe. Vor himmelske Fader havde besvaret vores bøn. For ham er intet umuligt.«

Bøn kan også være en hjælp på mindre dramatiske måder. Jesús Ruiz på 14 siger, at han ofte beder Herren om hjælp, mens han væver stoffer. »Nogle gange kan jeg ikke huske mønstret,« siger han, »og så beder jeg Herren om hjælp. Han hjælper altid.«

Det samme gælder hjemmearbejde fra skolen. »Når jeg har en prøve i skolen,« siger Armando Arellano på 16, »så

beder jeg min himmelske Fader om at hjælpe mig med at huske det, jeg har lært. Han åbner mit sind og får mig til at huske det, jeg har læst.«

Yolanda Santillán på 17 siger, at hendes inderligste bøn var, at jeg »en dag ville kunne tage til templet med min familie og blive beseglet. Min himmelske Fader hørte de bønner. Jeg har været i templet! Nu kan vi være sammen for evigt.«

Det kan være en udfordring at efterleve de standarder, som gør det muligt at komme i templet. Men bøn hjalp David Tabi på 17 med at klare presset. »Mine klassekammerater ryger, drikker og gør al den slags,« siger han. »De indbyder mig altid til at være med. Jeg ignorerer dem bare. Jeg prøver at finde andre venner. Der er en fyr i min klasse, som også er medlem. Vi støtter hinanden.«

Venskaber i Guayaquil

Guayaquil er en travl havneby. Et smukt, nyt tempel skuer ud over en del af byen og skinner klart i nattemørket. Et andet strålende lys er det varme venskab, som man modtager fra de unge, når man kommer – det samme ægte venskab, som de udstrækker til alle, der har brug for opmuntring.

Da Gabriela Aguirre på 17 flyttede til Guayaquil, følte hun sig alene. »Jeg kendte ikke nogen her, og jeg var ked af det, fordi alle henne på skolen virkede så kølige. Men jeg fandt venner i kirken! Der er 14 unge piger, og vi holder sammen. Vi kommer også godt ud af det med de unge mænd. Mine sande venner er mine venner i kirken!«

»Når de unge mænd og unge piger i vores menighed mødes,« siger Tatiana Alarcón på 16 »har vi det dejligt, fordi vi er forenede. Vi er mere end venner – vi er som brødre og søstre. Vi tager os af hinanden.«

Og så rækker de hånden frem til andre, som har brug for venskab. For nylig besøgte de et plejehjem. »Jeg kunne virkelig fornemme Kristi rene kærlighed,« siger Tatiana. »Vi viste beboerne hengivenhed og sang for dem, og de var glade. De spurgte, hvornår vi kom igen.«

På tempelpladsen i Guayaquil. Øverst (fra venstre): Katherine España, Tatiana Alarcón, Estefanía Gómez, Grimaneza Roldán og Garbriela Aguirre. Herover: Olmedo Roldán, Jared Rivera (stående), Alex Arancibia og José Olivares.

Et smukt tempel hjælper de unge med at holde sig på ret kurs i den travle havneby Guayaquil.

Til en fest, som de unge afholdt for fattige børn, »var børnene glade for de aktiviteter og gaver, som vi havde med,« siger Katherine España på 14.

»Vi elsker at samles til fester, aktiviteter og danseaftner,« siger Estefanía Gómez på 17. »Og vi samles også for at udføre Herrens værk. Biskoppen har kaldet mange af os som lokalmissionærer. Min søster er min makker, og vi går ud og opmuntrer nye medlemmer og mindre aktive medlemmer. Når missionærerne underviser en familie, som har en teenager, så beder de os om hjælp. Vi besøger dem, gør os til venner med dem og inviterer dem med til aktiviteter. På den måde har de unge nyomvendte allerede venner, når de kommer ind i kirken.«

I menigheder med færre unge gør de unge mænd og unge piger alligevel en indsats. »Jeg er den eneste aktive unge mand i min menighed,« siger José Olivares på 14. »Så sammen med en bror fra ældsternes kvorum går jeg ud og besøger de unge mænd, som ikke kommer.«

»Som diakonernes kvorumspræsident,« siger Jared Rivera på 13, »opfordrer jeg diakonerne til at tage andre med i kirke, for vi har alle brug for Herrens hjælp til at modstå fristelser. Vi mødes i kirken, inden nadvermødet begynder, og beder om, at nadveren må gå godt den dag. Og vi besøger de kvorumsmedlemmer, som ikke kommer i kirke. Vi ser, hvordan de har det.«

At gøre tjeneste ved nadverbordet er en vigtig måde at tjene sin menigheds medlemmer på, siger Alex Arancibia på 17. »Hver gang jeg knæler for at bede nadverbønnen, føler jeg mig godt tilpas, fordi jeg ved, at jeg hjælper andre med at forny deres pagter. Jeg har en følelse af, at Herren anerkender det, jeg gør. Når jeg tænker på mit søndagsansvar, hjælper det mig til at træffe de rette valg resten af ugen.«

Olmedo Roldán på 18 betragter missionering som en naturlig følge af venskab. »Et par dage efter at jeg var blevet døbt,« siger han, »læste jeg i *Liahona* om en ung mand, som hjalp fuldtidsmissionærerne, selv om han lige var blevet døbt. Så den følgende dag hjalp jeg også missionærerne! Og jeg nød det. Nu har biskoppen kaldet mig som lokalmissionær, og jeg forbereder mig til at udføre en fuldtidsmission. Det var takket være missionærerne, at vi fandt Kirken. Mange mennesker har brug for Kirken og søger efter den. Vi kan hjælpe dem med at finde den.«

»Jeg har ikke nogen kaldelse,« siger Olmedos lillesøster Grimaneza på 14, »men jeg hjælper til ved at gøre mig til venner med folk. Jeg var ny i Kirken for bare 14 måneder siden, og jeg ved, hvor vigtigt det er at have venner, som støtter en. Når der er en ny pige i kirken, sætter jeg mig ved siden af hende, lærer hende at kende og opfordrer hende til at blive ved med at lære nyt om evangeliet. Og jeg inviterer hende til at komme med mig til Unge Piger.«

Forberedt til at møde, hvad som helst der måtte komme

»Vi unge ønsker til tider at ændre verden,« siger 17-årige Diana Flores fra Quito. »Men jeg tror, at vi skal se nærmere på os selv og begynde ændringerne der.« Diana og andre unge i Ecuador er taknemlige for den måde, hvorpå evangeliet lærer dem at sætte Jesus Kristus og hans kirke som centrum i deres liv. »Vor himmelske Fader elsker os meget højt,« siger hun, »og han har givet os alle de redskaber, vi har brug for, såsom skrifterne, evangeliet, templet og vore familier. Vi ved, at vi er hans børn, og at vi er her for at udvikle os. Vi kan føle en indre fred i visheden om, at vi bliver beredt til at møde, hvad som helst der måtte komme.« ■

BARE EN LILLE SAMMENKOMST?

»En aften havde jeg valget mellem en fest i kirken og en anden fest, hvor der ikke var nogen medlemmer af Kirken med,« siger 17-årige Estefanía Gómez fra Guayaquil. »Jeg besluttede, at jeg ikke gad gå med til festen i kirken. Da jeg ankom til den anden fest, var der masser af cigaretrøg, og alle drak. Jeg havde det virkelig dårligt – og jeg følte mig alene. Ham, som jeg prøver at have med mig altid, Helligånden, var blevet udenfor, fordi han ikke går ind på urene steder. Ti minutter senere ringede jeg til min bror og bad ham om at køre mig hen til den anden fest.

»Vi skal lære at gøre brug af de fester og venner, som vi har i kirken. Mange af vore venner er nok med til andre fester, og de siger, at det bare er en lille sammenkomst. Men det er ikke bare en sammenkomst. Det udvikler sig som regel til noget andet – og det duer ikke til noget!«

Velsignet af visdomsordet

Jeg påtog mig at adlyde denne befaling som et tegn på min lydighed mod Gud, uanset hvilket socialt pres jeg måtte blive udsat for.

ÆLDSTE MASAYUKI NAKANO
Halvfjerdser-områdeautoritet
Det Nordasiatiske Område

Da jeg undersøgte evangeliet inden min dåb som femtenårig, hørte jeg om visdomsordet, som det blev åbenbaret til profeten Joseph Smith i 1833 (se L&P 89). Jeg påtog mig at adlyde denne befaling som et tegn på min lydighed mod Gud, uanset hvilket socialt pres jeg måtte blive udsat for.

I forretningslivet i Japan er det skik, at salgsrepræsentanter underholder mulige kunder på natklubber og barer. Som følge deraf er spiritus en fast bestanddel af forretningslivet for mange mennesker. Men jeg har set indtagelsen af spiritus blive en anstødssten. I nogle tilfælde har det ført til alvorlig sygdom. Mange forretningsfolk bruger så meget tid på at arbejde og underholde kunder efter arbejdstid, at de forsømmer deres familier. Ofte kan et overdrevent spiritusforbrug føre til tab af status og en ødelagt karriere.

Da jeg var 28, havde jeg et møde med chefen for et større firmas salgsafdeling, og der blev serveret kaffe. Jeg afslog høfligt og forklarede, at jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, og at jeg hverken nyder spiritus, kaffe, te eller tobak. Det godtog salgschefen med det samme og roste mig endda for min tro.

Når jeg siden da har haft brug for at drøfte forretninger med mine kunder, har jeg udelukkende taget dem med på restaurant til et måltid mad. Jeg er aldrig blevet bedt om at ledsage dem på barer. Op mod jul inviterer jeg mine kunder på julemiddage, hvor man sætter fokus på Jesu Kristi fødsel. Jeg har ofte kunnet fortælle om evangeliet ved disse lejligheder.

Det er almindelig kendt i mit firma og inden for vores branche, at jeg er medlem af Kirken, og jeg tror, at denne viden har bidraget til min succes på arbejdet. Jeg tror fuldt og fast på det løfte, som Herren har givet dem, der vil adlyde hans lov:

»Alle hellige, der erindrer sig disse ord, følger dem og vandrer i lydighed mod disse bud, skal få sundhed i navlen og marv i benene.

De skal finde visdom og store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte.

De skal løbe og ikke blive trætte; de skal gå og ikke blive matte« (L&P 89:18-20).

Jeg har et stærkt vidnesbyrd om visdomsordet. Jeg er taknemlig for de velsignelser, jeg har modtaget ved at efterleve dette princip. Det er min overbevisning, at når vi efterlever visdomsordet – på trods af det pres, vi måtte opleve fra folk omkring os – kan vi gøre os værdige til at modtage den velsignelse, som Herren lover i slutningen af denne storslåede åbenbaring: »Og jeg, Herren, giver dem den forjættelse, at dødens engel skal gå forbi dem, ligesom Israels børn, og ikke slå dem ihjel« (L&P 89:21). ■

Familieaften

som et missioneringsredskab

En aften med familien kan være en enkel måde at fortælle andre om evangeliet på.

Mange sidste dages hellige søger nye måder at blive bedre missionærer over for familiemedlemmer eller venner. Her fortæller nogle medlemmer om, hvordan de fulgte profetens råd om at holde familieaften og opdagede, at det ikke blot er en metode til at skabe stærkere familier, men også en måde, hvorpå man kan give andre et glimt af evangeliet.

Det eneste medlem

Det var ikke let at være den eneste i min familie, som var medlem af Kirken. Jeg længtes efter at finde en måde, hvorpå jeg kunne fortælle min familie om alt det, jeg havde lært om Kirken, men jeg var bange for, at de ville beskylde mig for at forsøge at omvende dem. Jeg kæmpede med min tvivl. Jeg vidste, at Herren ønskede, at jeg skulle fortælle min familie om evangeliet, men i mere end et år var jeg bange for at foreslå, at vi skulle holde familieaften.

Med et hjerte, der hamrede af angst, bad jeg Herren om mod og styrke til at opfordre min familie til at holde familieaften. Til min overraskelse svarede de begejstret »ja!« til mit forslag, og vores indbyrdes forhold har aldrig været bedre.

Takket være familieaften har jeg haft mulighed for at fortælle om evangeliet og bære vidnesbyrd for alle, lige fra min mor til min treårige niece. Hvor har det dog været en velsignelse at læse Mormons Bog sammen med dem og høre dem sige, at de tror på det, de læser. Derudover har missionærerne været inviteret hjem til os for at hjælpe os med vores studium af skriften.

Den største velsignelse er, at midt i en travl tid med arbejde, skole og andre aktiviteter har min familie forpligtet sig til at mødes hver mandag og afsætte en time til at lære mere om Herren. Det, at vi kan le, synge og bede familiebøn sammen, har velsignet vores hjem med en fantastisk følelse af fred og kærlighed.

Arlene Pryce, Don Valley Menighed, Toronto Stav i Ontario i Canada

Et redskab til fastholdelse

Jeg kan stadig huske den glæde, jeg følte, den dag jeg blev døbt. Men ikke længe efter følte jeg en vis skuffelse, da missionærerne foreslog, at jeg holdt op med at omgås nogle af mine daværende bekendte og i stedet fandt mig en mere passende vennekreds. Deres ord virkede meget hårde på mig, der var en 18-årig

ILLUSTRERET AF KEITH LARSEN

gymnasieelev, men jeg havde tillid til dem, så jeg gjorde, som de sagde.

Da missionærerne forstod mit behov for venner i Kirken, inviterede de mig kort efter til at deltage i familieaften hos nogle medlemmer af menigheden. Jeg var ivrig efter at lære min nye tro bedre at kende, så jeg tog taknemligt med hjem til familien Shaffer.

Familien Shaffers hjem blev et fristed, hvor jeg i familieaftenens trygge atmosfære erfarede, hvad det vil sige at være medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Efter utallige familieaftener hos familien Shaffer og et års medlemskab af Kirken, modtog jeg min kaldelse som fuldtidsmissionær.

Min far var ikke særlig begejstret for Kirken og ville ikke have, at jeg tog af sted. Men jeg rejste og overlod ham i familien Shaffers varetægt. Det var intet mindre end et mirakel, da jeg fire måneder efter min afrejse modtog brev fra min far med besked om, at han havde

Mens jeg var på mission, modtog jeg et brev fra min far, hvor han fortalte, at han skulle døbes. Det hele var begyndt med ugentlige familieaftener hos familien Shaffer.

Ånden var meget stærk under vores familieaftenslektion om Helligånden. Det var et vendepunkt for min mand.

besluttet at blive døbt. Familien Shaffer havde indbudt ham til familieaftenen i deres hjem, som de havde gjort med mig. Deres indsats havde gjort det lettere for ham at forstå evangeliet og blive omvendt til det.

Ruben Perez, Cordova Menighed i Memphis Nordre Stav i Tennessee.

At føle Ånden

Der var gået ti år siden min dåb i Kirken, men jeg havde været mindre aktiv i de ni af dem. I løbet af den tid var jeg blevet gift og havde nu en syvårig datter. Min mor og mine søskende boede hos os, da en ven igen præsenterede dem for Kirken, og missionærerne begyndte at komme i vores hjem. Jeg havde et vidnesbyrd om Joseph Smith og Mormons Bog, men det kendskab, jeg havde fået til Kirken, var falmet bort.

Min mand blev gode venner med missionærerne og begyndte, næsten uden at være klar over det, at blive undervist. Hver lektion tog omkring en uges tid. Han havde svært ved at anerkende Jesu Kristi guddommelighed. Ni måneder efter at have modtaget den første lektion følte min mand stadig ikke, at han modtog noget svar på sine bønner.

En morgen, da missionærerne kom for at bede for min mand sammen med mig, følte jeg mig tilskyndet til, at jeg skulle hjælpe ham med at erkende Helligåndens indflydelse. Missionærerne havde givet os et familieaftenshæfte, og næste mandag satte jeg mig ned sammen med min mand og min datter og begyndte min første familieaften med at præsentere en lektion om Helligånden. Min mand lyttede tavs, mens han overvejede emnet. Åndens indflydelse var meget stærk den aften, og jeg kunne mærke Helligånden

bekræfte, at Kirken var sand, noget jeg ikke havde oplevet længe. Næste dag bar min mand vidnesbyrd for mig og sagde, at Ånden havde vidnet for ham, og han havde erkendt det. Den aften tændtes en ild i vore hjerter, som var evig og uudslukkelig.

En uge senere blev min mand døbt, og et år senere blev vi beseglet til hinanden i templet i São Paulo i Brasilien. Vi mener, at nadvermødet er det vigtigste møde, vi deltager i, og lige derefter følger familieaftenen.

Elizabeth Duce de Mernies, Lezica Menighed i Montevideo Nordre Stav i Uruguay

FAMILIEAFTENS-LØFTE

»I Kirken har vi et program, som vi kalder familieaften, hvor forældre én gang om ugen [mandag aften] sætter sig sammen med deres børn. De studerer skrifterne. De taler om problemer i familien. De planlægger aktiviteter og lignende i familien. Jeg vil hævde, at hvis hver eneste familie i verden praktiserede dette, ville man se en kolossal forskel i sammenholdet i hver enkelt familie overalt i verden.«

Præsident Gordon B. Hinckley, »Familieaften«, *Liahona*, marts 2003, s. 3.

Ikke for at konvertere

Min nye mand og jeg kendte familieaftenens betydning som et redskab til at lære familier at elske hinanden og udvikles sammen, men vore børn var voksne og fløjet fra reden. Vi havde svært ved at holde familieaften, indtil vi besluttede at invitere min mands mor med. På det tidspunkt var min svigermor 74 og tilhørte et andet trossamfund. Hun arbejdede i en blomsterforretning og afveg meget nødig fra sin daglige rutine med arbejde og hjem.

Til at begynde med tøvede hun lidt med at komme, fordi hun ikke vidste noget om vores tro, men nu ser hun frem til mandag aften. Vi spiser middag, ler og hører musik og har fået et meget tæt forhold. Vi ved, at hun ikke ønsker, at vi skal prøve at omvende hende, men hun har ikke noget imod, at vi fortæller historier om vores tro. En aften læste jeg op af en tale fra en af Kirkens ledere. Vi følte alle Ånden. Vi fik mulighed for at vise hende et nummer af *Ensign*, og hun granskede hver eneste side. Vi har fortalt hende, hvad templer bruges til, og hun har set flere kirkefilm. Vi gør dette med varsomhed, sådan som Ånden tilskynder os til.

Inden en af vore familieaftener bad jeg hende om at undervise. Hun medbragte billeder af sig selv som ung og af min mand, da han var spæd. Jeg hørte historier om tanter, onkler, bedstemødre og bedstefædre. Mit hjerte var ved at briste af glæde, da jeg så hendes øjne stråle af lykke, mens hun genopfriskede alle disse historier. Da indså jeg, at befalingen om at holde familieaften virkelig er en guddommelig instruks fra vor himmelske Fader.

Der har været mange muligheder for at fortælle min svigermor meget om evangeliet. Jeg ved ikke, om hun bliver medlem af Kirken i sin levetid her på jorden, men jeg ved, at vores familie er blevet styrket og vores kærlighed vokser.

Dani Jeanne Stevens, Logan Menighed i Huntington Vest Stav i Virginia

En syvårig missionær

Sent en mandag aften, hvor min mand og jeg havde travlt med at arbejde derhjemme, dukkede vores syvårige søn Sergio op. »Der er ingen, som har husket familieaftenen,« sagde han. »Det er I måske ikke interesseret i?«

Min mand var kommet sent hjem, og han forklarede træt, at vi havde haft alt for travlt og stadig havde meget at gøre, inden vi kunne gå til ro. Og så fortsatte vi vores arbejde.

Lidt efter opdagede vi, at Sergio sad og læste i sin illustrerede *Historier fra Mormons Bog* på egen hånd. Min mand og jeg så på hinanden og samtykkede stille i, at selv om det var blevet sent, ville vi ikke snyde os selv for muligheden for at holde familieaften.

Da vi kom ind i stuen, sagde Sergio alvorligt, at vi ikke behøvede at bekymre os, for han holdt allerede sin egen »private familieaften« og havde sunget en salme, bedt bøn og var nu i gang med lektionen. Vi satte os og lyttede, mens vores søn talte om det første syn.

Den aften var vores søn en stærk missionær for os, da han bar vidnesbyrd om betydningen af familieaften. Min mand og jeg indså, at vi ofte prøver at forkynde principper, som vi ikke er villige til at efterleve. Hvor var vi dog gået glip af en vidunderlig oplevelse, hvis vi ikke havde deltaget i den private familieaften. ■

Cecilia Lozada, Maranga Menighed i Maranga Stav i Lima i Peru

STYRK FAMILIEN

FORMERINGENS HELLIGE KRAFT

En fortsat serie, som giver yderligere indsigt til dit studium af »Familien: En proklamation til verden«.

»Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.«[1]

Kraften og planen

»Ifølge den vedtagne plan,« forklarede præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, »blev Adam og Eva sendt til jorden som vore første forældre. De kunne skabe fysiske legemer til de første ånder, som trådte ind i dette liv.

Der lå i vore kroppe – og dette er helligt – en skaberkraft, et lys så at sige, som har kraft til at skabe andre lys. Denne gave skulle anvendes inden for ægteskabets hellige rammer. Ved udøvelse af denne skaberkraft kan et dødeligt legeme undfanges, en ånd kan træde ind i det, og en ny sjæl [kan] fødes til denne sfære.

Denne kraft er god. Den kan skabe og bevare familielivet, og det er i familielivet, at vi finder kilden til lykke. Den er givet til næsten ethvert menneske, som fødes på denne jord. Det er en hellig og betydningsfuld kraft ...

Skaberkraften – eller vi kan kalde den formeringskraften – er ikke blot en tilfældig del af planen. Den er af afgørende betydningen for den. Uden den kunne planen ikke udføres. Misbrug af den kan forpurre planen.«[2]

»Der lå i vore kroppe ... en skaberkraft, et lys så at sige, som har kraft til at skabe andre lys.«

Handlefrihed og kyskhed

Forpurring af planen er naturligvis Satans hovedformål, og opfordring til misbrug af formeringskraften er en af hans mest ihærdige og fremgangsrige taktikker. »Den menneskelige seksualitet,« skriver Terrance D. Olsen, »præsenteres i vores kultur, som om den var drivkraften – om ikke det vigtigste behov – bag alle menneskelige foretagender. Hvis populærkulturen har ret, er sex så uimodståelig, at samfundet må udtænke måder, hvorpå seksualiteten regelmæssigt og hyppigt kan komme til udtryk ... Ja, faktisk ... betragter populærkulturen mennesker som ofre for seksuelle behov og følelser.«[3]

Skriften fortæller os noget andet. »Menneskenes børn,« sagde Lehi til sin søn Jakob, »er ... blevet fri for evigt, til at handle for sig selv og ikke lade sig påvirke af noget med undtagelse af lovens straf på den store yderste dag ... Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:26-27).

Hvad angår kyskhed, så er vi ikke underkastet vore legemers forgodtbefindende. Vi kan træffe vore egne valg, og disse påståede »behov« er ikke anderledes end mange andre valg, vi må træffe i dette liv. Vi kan vælge lydighed og åndeligt liv, eller vi kan vælge fangenskab, elendighed og åndelig død.

Tre grunde til at adlyde

Som rektor for Brigham Young University har ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum fremlagt tre grunde til at vælge kyskhed. For det første består sjælen, ifølge skriften, af både legeme og ånd (se L&P 88:15). »Hvis vi tager let på en andens sjæl (og vær venlig her at medtage ordet *legeme*), tager vi let på forsoningen ... Da kan vi *ikke* i uvidenhed eller trods sige: ›Det er altså *mit* liv‹ eller endnu værre ›Det er *mit* legeme‹. For det er det *ikke*. ›I tilhører ikke jer selv,‹ sagde Paulus, ›for I blev købt dyrt‹ (1 Kor 6:19-20).«[4]

For det andet vil jeg påpege, at intimiteten ... mellem en mand og en kvinde er ... et symbol på den totale forening: Foreningen af deres hjerter, deres håb, deres liv, deres kærlighed, deres familie, deres fremtid, alt, hvad de har ... Men en sådan total ... forening ... kan kun opstå i kraft af den nærhed og varighed, der ligger i en ægteskabspagt med dens forening af *alt*, hvad de besidder – deres hjerte og sind, alle deres dage og alle deres drømme ... Kan I se den moralske skizofreni, som udspringer af at foregive, at vi er ét og nyde vores forenings *fysiske* symboler og *fysiske* intimitet, men siden løbe fra ... alle andre aspekter ... af det, der skulle være en total forpligtelse?«[5]

For det tredje »er seksuel intimitet ikke blot en symbolsk forening af mand og kvinde – selve foreningen af deres sjæle – men også et symbol på foreningen mellem dødelige og guddommen ... hvor man i en sjældent og ganske særligt stund forenes med selveste Gud og alle de kræfter, hvorved han skaber liv i vores enorme univers ... Guds tillid til, at vi respekterer denne fremtidsskabende gave er fuldstændig overvældende ... Vi bærer i os denne formeringskraft, som på en storslået og majestætisk måde gør os en smule lig Gud.«[6]

Det er med god grund, at de inspirerede profeter i Herrens kirke har udtalt, at »den måde, hvorpå fysisk liv skabes, er guddommeligt forordnet.«[7] ■

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, okt. 2004, s. 49.
2. »Why Stay Morally Clean«, *Ensign*, juli 1972, s. 111.
3. »Chastity and Fidelity in Marriage and Family Relationships« i David C. Dollahite, red. *Strengthening Our Families: An In-Depth Look at the Proclamation on the Family*, 2000, s. 51.
4. »Of Souls, Symbols, and Sacraments«, i *Brigham Young University 1987-1988 Devotional and Fireside Speeches*, 1988, s. 78-79.
5. »Of Souls, Symbols, and Sacraments«, s. 79-80.
6. »Of Souls, Symbols, and Sacraments«, s. 82, 84.
7. *Liahona*, okt. 2004, s. 49.

HØJPRÆSTERNES KVORUM

Under sit jordiske virke var Jesus Kristus den præsiderende højpræst på jorden. Det er højpræsternes ansvar at leve deres liv, som han levede.

Den femte artikel i en artikelrække om præstedømmekvorummerne og deres formål.

ÆLDSTE DAVID E. SORENSEN
De Halvfjerds' Præsidium

At blive ordineret til højpræst i Det Melkisedekske Præstedømme er en stor ære og et stort ansvar, fordi forbilledet for dem, der besidder dette embede, er Frelseren selv. Apostlen Paulus skrev til hebræerne: »For enhver ypperstepræst, som tages blandt mennesker, indsættes til på menneskers vegne at gøre tjeneste for Gud ... Den værdighed kan ingen selv tage, man må ligesom Aron kaldes af Gud. Således gav heller ikke Kristus sig selv den ære at være ypperstepræst, men det gjorde Gud, som sagde til ham: Du er min søn, jeg har født dig i dag, ligesom han også et andet sted siger: Du er præst for evigt på Melkisedeks vis« (Hebr 5:1, 4-6). Ligesom Frelseren ikke selv påtog sig denne myndighed, men blev kaldet af Gud, er også alle andre højpræster i Herrens kirke kaldet sådan. Det er deres ansvar at leve, sådan som Frelseren levede, ved deres ord og gerninger at bære vidnesbyrd om hans nådige forsoning og hans evangeliums sandhed.

En kort historisk oversigt

Når som helst i menneskehedens historie, at evangeliets fylde har været på jorden, har Herren kaldet højpræster til at lede sit værk.

• Adam, Enok, Noa, Melkisedek, Abraham, Moses og andre retskafne mænd blev ordineret til højpræster (se Alma 13; L&P 84:6-17; 107:41-53).

• Efter Moses' tid trak Herren Det Melkisedekske Præstedømmet bort fra jorden, bortset fra blandt visse trofaste mænd.

• Blandt folkene i Mormons Bog var højpræster den ledende, åndelige myndighed (se Alma 8:23; 30:20-23).

• Under sit jordiske virke var Jesus Kristus den præsiderende højpræst på jorden (se Hebr 3:1). Og som den store højpræst frembragte Frelseren et evigt offer og »vandt evig forløsning« (se Hebr 9:11-12). Han præsiderer fortsat over sin kirke.

• I tidernes fyldes uddeling fandt den første ordination til embedet som højpræst sted ved en kirkekonference i Kirtland i Ohio i juni 1831. På det tidspunkt blev 23 mænd ordineret til højpræster.

• I en periode blev der organiseret højpræstekvorummer i hver eneste menighed, og hver af dem havde sit eget præsidentskab. Men i 1877, kort før sin død, gav Brigham Young besked om, at stavspræsidenterne skulle have ansvaret for disse kvorummer.

• I 1956 begyndte stavspræsidenter at virke som præsidenter for højpræsternes kvorummer i deres respektive stave.

• I december 1975 gjorde Det Første Præsidentskab det klart, at menighedernes højpræstegrupper fungerer som en del af stavens højpræstekvorum, med stavspræsidenten som præsident for kvorummet og hans rådgivere i stavspræsidentskabet som rådgivere i kvorummet. Højpræsternes gruppeledere i menighederne fungerer under ledelse af stavspræsidenten.

Højpræstekvorummernes pligter

Præsident Joseph F. Smith (1838-1918) sagde, at »det er højpræstekvorummernes pligt at undervise i principperne for Guds riges ledelse, forening, fremgang og vækst. De fungerer faktisk som folkets fædre. I vore højpræstekvorummer findes stavspræsidenter og deres rådgivere, biskopper og rådgivere, patriarker og alle, som er blevet ordineret til embedet som højpræst i Det Melkisedekske Præstedømme ... De bør i den grad være forenet med deres kvorum, at de kan tilføre det al den kraft, som de kan yde for det godes sag.«[1]

Et af højpræsternes vigtigste ansvar er at virke som hjemmelærere. Som sådan repræsenterer de »Herren, biskoppen og ... gruppelederne.«

Højpræsternes ansvar

»Det er højpræsternes ret og ansvar at præsidere og besidde al den myndighed, som ældsterne besidder (se L&P 107:10). Brødre ordineres til højpræster, når de kaldes til et stavspræsidentskab, højråd eller biskopråd, eller når det findes passende af stavspræsidenten.«[2]

Højpræster bør være værdige til stor tillid. De, der ordineres til dette embede i præstedømmet, bør være mænd med stor tro, ærlighed og pålidelighed. De bør være til at stole på og hengivne over for Kirken, så man kan regne med, at de under en hvilken som helst omstændighed vil forsvare evangeliet.

Et af højpræsternes vigtigste ansvar er at virke som hjemmelærere. Som sådan repræsenterer de »Herren, biskoppen og ... gruppelederne. De støtter og tjener alle medlemmer af de familier, som de besøger. De plejer disse medlemmers venskab og respekt og udviser oprigtig

TIL VENSTRE: KRISTUS ORDINERER DE TOLV APOSTLE, AF HARRY ANDERSON; TIL HØJRE: MODELFOTO: JOHN LUKE

omsorg for og kærlighed til dem ... Hjemmelærere er Kirkens medlemmers første hjælpekilde. Sammen med hjemmets overhoved drøfter de familiens behov og måder, hvorpå de kan hjælpe. De tilbyder hjælp, når medlemmer er arbejdsløse, syge, ensomme, flytter eller har andre behov.«[3]

Præsident Joseph F. Smith forkyndte, at højpræster bør »være eksempler, som både gamle og unge kan efterligne og ... bringe sig selv i en position, hvor de kan forkynde retfærdighed, ikke blot ved forskrift, men i endnu højere grad ved deres eksempel – derved lader de yngre medlemmer nyde godt af deres livserfaringer og bliver hver især en kraft i det samfund, som [han] bor i ... De, der besidder dette embede, er som regel mænd i en fremskreden alder og med bred erfaring ... Deres erfaring ... er den modne frugt af mange års virke i Kirken, og de bør benytte denne visdom til gavn for alle, som de kommer i kontakt med.«[4]

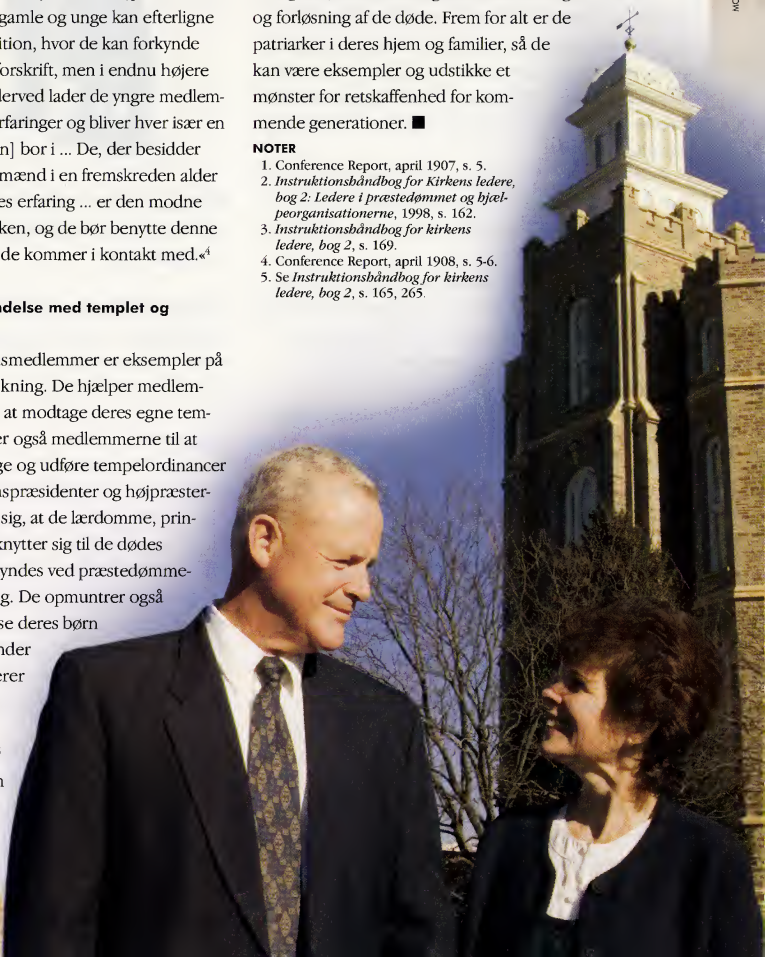
Højpræsternes rolle i forbindelse med templet og slægtsforskning

Gruppeledere og kvorumsmedlemmer er eksempler på tempeltjeneste og slægtsforskning. De hjælper medlemmer med at forberede sig på at modtage deres egne tempelordinancer. De opmuntrer også medlemmerne til at finde deres afdøde slægtninge og udføre tempelordinancer for dem. Ældsternes kvorumspræsidenter og højpræsternes »gruppeledere bør sikre sig, at de lærdomme, principper og velsignelser, som knytter sig til de dødes forløsning regelmæssigt forkyndes ved præstedømmemøder og hjemmelærerbesøg. De opmuntrer også medlemmerne til at undervise deres børn om templets betydning ... Under biskoppens ledelse koordinerer højpræsternes gruppeleder tempeltjenesten og slægtsforskningen i menigheden.«[5]

Højpræster er mænd, som er modne i evangeliet og er i stand til at præsidere. De er et eksempel for de mindre erfarne brødre, især medlemmerne i Det Aronske Præstedømme. Sammen med andre præstedømmebærere skal de »lære, forklare, formane, døbe og våge over kirken« (L&P 20:42). Højpræsterne er en stabiliserende kraft i hver menighed, distrikt og stav, idet de medvirker til at udføre Kirkens mission, som omfatter forkyndelse af evangeliet, fuldkommengørelse af de hellige og forløsning af de døde. Frem for alt er de patriarker i deres hjem og familier, så de kan være eksempler og udstikke et mønster for retskaffenhed for kommende generationer. ■

NOTER

1. Conference Report, april 1907, s. 5.
2. *Instruktionshåndbog for Kirkens ledere, bog 2: Ledere i præstedømmet og hjælpeorganisationerne*, 1998, s. 162.
3. *Instruktionshåndbog for kirkens ledere, bog 2*, s. 169.
4. Conference Report, april 1908, s. 5-6.
5. Se *Instruktionshåndbog for kirkens ledere, bog 2*, s. 165, 265.

MODELFOTO: JOHN LUKE

BRODERSKABETS ILD

LARENE PORTER GAUNT
Kirkens tidsskrifter

Mitch Dunford har været medlem af højpræsternes gruppe i Santee 1. Menighed i Santee Stav i Californien i størstedelen af de 11 år, han har boet der. »Vores højpræstegruppe har studeret skrifterne sammen og missioneret sammen,« siger han. »Vi har givet hinanden og hinandens familier velsignelser. Vores kammeratskab er en naturlig følge af, at vi hjælper hinanden med at højne vore kaldelser i præstedømmet.«

Natten til søndag, den 26. oktober 2003, befandt højpræsterne i Santee Stav sig, sammen med de fleste andre beboere i San Diego County, midt i den værste skovbrand i Californiens historie. I næsten et døgn pressede orkanagtige vindstød 30 meter højre flammer foran sig og nedbrændte flere hundrede huse, hvorved 13 mennesker omkom.

Mitch Dunford stod alene på bjergskråningen bag sit hjem med en haveslange i den ene hånd og en skovl i den anden. Tidligere på dagen havde han kørt sin hustru Cathy og deres fem børn hen til et hotel. Da evakueringspåbudet blev ophævet, vendte han tilbage til sit hjem for at se, hvad han kunne gøre.

»Flammebæltet var 1,2 meter højt og ni meter bredt,« siger bror Dunford. »Det kom fra to retninger. Det var så stille. Jeg stod bare der og spekulerede på, om jeg mon kunne standse ilden helt alene.«

Samtidig stod stavspræsident Chris Allred på stavscentrets tag med en kikkert. Da han så flammerne nærme sig familien Dunfords hus, begyndte han at ringe rundt.

»Jeg var alene,« siger bror Dunford med bevægelse i stemmen, »og så kom de bare, en efter en – alle ›drengene‹ fra kvorummet og deres sønner, hver af dem medbragte en skovl. Jeg var helt overvældet, men alligevel virkede det bare, som om det var sådan, det burde være.«

Et kvarter senere strøg den første bølge af ild forbi.

»Vi slog flammerne ned og skovlede jord på ilden,« fortæller Steven Schimpf på 15, der kom sammen med sin far, biskop Randall Schimpf.

Da den første bølge var væk, kom næste bølge. Den fik de også nedkæmpet.

En kameramand fra et tv-hold klatrede op til gruppen og blev forbavset over at erfare, at de bare var nogle mænd og knægte fra en kirke, som var i færd med at hjælpe en af deres egne.

»Det var gribende, at vores hjem blev reddet af mine brødre i præstedømmet,« siger bror Dunford. »Det er bare typisk for den måde, de er på. Mine naboer fattede ikke, at alle de mænd og drenge dukkede op for at hjælpe mig. Men vi ved bare, at sådan gør man, når man er medlem af et præstedømmekvorum.« ■

FOTO: LARENE PORTER GAUNT

Mit tiendedæk

Sarah Westbrook

Min mand og jeg havde det økonomisk hårdt på grund af et nyligt karriereskift. Han havde meldt sig til den amerikanske hær for at læse videre, og det havde medført en stor lønnedgang. Vi kunne knap få det hele til at hænge sammen, og vi havde stor gæld. Vi havde klippet vore kreditkort midt over for at undgå yderligere gæld, havde brugt hele vores opsparing og levede nu af vores et års forråd.

Jeg har altid haft et vidnesbyrd om evangeliet, men jeg levede bogstavelig talt på tro alene. Efter en utrolig hård måned var jeg rystet over stakken af regninger og vidste bare, at vi ikke kunne klare den. For første gang i mit voksne liv var jeg fristet til ikke at betale tiende. Jeg tænkte: »Jeg har mere brug for pengene, end Herren har. Det beløb, jeg betaler, dækker end ikke elektricitetsregningen for stavscentret, men for mig betyder de meget.«

Efter egoistisk at have overvejet de mange steder, hvor pengene kunne bruges, kom jeg i tanke om et skriftsted: »Kan et menneske bedrage Gud, siden I vil bedrage mig? I spørger: ›Hvordan bedrager vi dig?‹ Med tiende og afgifter« (Mal 3:8). Jeg vidste, at jeg var nødt til at betale tiende. På en eller anden måde skulle det hele nok ordne sig. Jeg skrev en check på tiendebeløbet, satte et frimærke på en konvolut og postede det.

Næste morgen skulle jeg ud for at ordne nogle ærinder. Jeg gik hen til bilen, og til min forfærdelse så jeg, at et af dækkene var næsten helt fladt. Fortvivlet kørte jeg hen til et værksted i nærheden.

Det ville koste et par dollars at få lappet den punkterede hjul. Jeg sad i venteværelset og bad til, at vor himmelske Fader ville våge over os. Et par minutter senere kaldte ekspedienten mig hen til kassen. Han sagde, at der sad et søm i dækket, men sømmet sad sådan, at man ikke kunne lappe det. Dækket skulle udskiftes, og det ville koste mere, end jeg mentalt havde beredt mig på at betale. Jeg sagde: »Lad mig se det.«

Mekanikeren viste mig tålmodigt sømmet og forklarede, at det var umuligt at reparere dækket.

Mekanikeren viste mig tålmodigt sømmet og forklarede, at det var umuligt at reparere dækket. Med tårer i øjnene bad jeg ham om at udskifte mit dæk med det billigst mulige dæk.

Jeg gik tilbage til venteværelset og bad stille min himmelske Fader om hjælp. Vi havde ikke råd til et nyt dæk, men vi havde brug for bilen.

Kort efter kaldte mekanikeren mig igen hen til kassen. Han forklarede, at mit dæk havde låste møtrikker, og

ILLUSTRERET AF DAN LEWIS

uden nøglen kunne man ikke få dækket af. Jeg fortalte ham, at jeg ikke havde nøglen. Han undskyldte og forklarede, at deres værksted ikke havde det nødvendige udstyr til at udskifte mit dæk. Han anbefalede et andet værksted. Han pumpede så ganske gratis luft i mit dæk og send te mig af sted.

Jeg satte mig ind i bilen og brast i gråd. Hvordan kunne det ske? Vi havde jo gjort alt det rigtige. Vi havde betalt tiende. Vi havde et års forråd. Vi prøvede at afvikle vores gæld. Vi gik i kirke hver uge. Hvordan kunne Herren så lade det her ske?

Jeg kørte hen til det andet værksted og forklarede hurtigt mekanikeren min situation. Vi valgte det billigste dæk, og jeg satte mig ud i venteværelset. Efter hvad der syntes som en evighed blev mit navn råbt op. Jeg gik langsomt hen til kassen og frygtede, hvad der ventede mig.

»Vi har kørt dit dæk gennem et vandbad fem gange,« sagde mekanikeren. »Vi er tre, der har kigget efter sømmet. Der er ikke noget. Dine dæk kan holde længe endnu. Der er slet ikke grund til at udskifte nogen af dem.« Jeg stirrede tomt på mekanikeren. Jeg havde jo set sømmet med mine egne øjne. Jeg vidste, at det var der. Jeg takkede ham, og han sendte mig af sted igen, uden beregning.

Vi er siden blevet forflyttet til en ny post og har kørt 13.000 km på det dæk. Jeg ved, at Herren velsigner os, og lydighed giver tryghed. ■

Sarah Westbrook er medlem af El Paso 1. Menighed i Mount Franklin Stav i El Paso i Texas.

I harmoni med Ånden

Mark Paredes

Engang da jeg skulle besøg nogle venner i en ferieweekend, besluttede jeg at følge landevejen, i stedet for at køre en omvej ud til en motorvej. Det var skumring, og jeg ville gerne nå frem til mine venners hjem inden midnat.

Det meste af vejen var min bil den eneste på landevejen, og for ikke at kede mig stillede jeg ind på en radiostation. Mens jeg skrålede med på en yndlingssang, fik jeg en klar åndelig tilskyndelse til at slukke for radioen – og lytte. Til at begynde med ignorerede jeg tilskyndelsen, idet jeg tænkte, at det ville være tosset at køre rundt i stilhed på en øde landevej. Men tilskyndelsen kom stærkere og stærkere. Tøvende slukkede jeg for radioen, lænede mig tilbage og sagde stille til Herren, at nu lyttede jeg.

Kort efter modtog jeg tre yderligere tilskyndelser til at sætte farten ned øjeblikkelig. Disse tilskyndelser syntes meget stærkere, og de blev modtaget af et meget mere lydhørt og opmærksomt sind. Jeg trådte lydigt på bremsen tre gange, så farten blev taget væsentligt af bilen.

Snart stødte jeg på et 90 graders sving, som ikke var afmærket. I mørket havde jeg slet ikke tid til at reagere, så jeg fortsatte ligeud og standsede på kanten af en dyb grøft. Rystet steg jeg ud for at inspicere skaderne på bilen. Jeg opdagede, at der ikke var sket den noget, men kofangeren ragede ud over kanten. Hvis jeg havde kørt hurtigere, ville jeg helt sikkert var styrtet ned i grøften og blevet såret eller dræbt. Jeg bad en stille bøn og takkede.

Jeg kørte resten af turen i stilhed, mens jeg funderede over behovet for at slukke for livets »radioer«. Jeg spekulerede på, hvor ofte jeg havde ladet verdens tant og fjas få højere prioritet end åndelige anliggender. Selv om jeg ikke er holdt op med at høre radio hjemme eller i bilen, så giver jeg mig regelmæssigt tid til at slukke for musikken – og lytte. ■

Mark Paredes er medlem af Santa Monica 2. Menighed i Santa Monica Stav i Los Angeles i Californien.

Jeg følte mig hjemme

Marina Petrova

Jeg voksede op i Rusland i en kærlig familie med et stærkt sammenhold. Mine forældre arbejdede hårdt, og jeg boede hos min farmor, Anastasija Vasiljevna Ustavsjtjikova. Hun rumsterede altid i køkkenet, fremstillede vidunderlige blomster til at sætte på hatte og læste. Hun læste alle mulige bøger, men jeg kan især huske, at hun læste i Bibelen. Hun fortalte mig om Gud og sagde, at hun elskede ham og glædede sig til at møde ham. Hun sagde, at hvis vi efterlevede Guds bud, kunne vi vende tilbage til ham og arve et af hans riger. Erindringen om det har varmet mit hjerte hele mit liv.

Mit liv før jeg blev medlem af Kirken er en historie med mange prøvelser og erfaringer. Men jeg nød altid at høre min farmors enkle, oprigtige bønner. Hun indledte dem med ordene »himmelske Fader«, og så fik jeg straks gåsehud.

I juni 1993 ankom jeg til min mors hjem i Skt. Petersborg, hvor en

Da tiden for min dåb oprandt, havde jeg stadig ondt i halsen. Det var så koldt, at vi kunne se vores egen ånde, men jeg vidste, at jeg gjorde det rette.

ven tilbød mig, at vi kunne studere engelsk sammen. Vi ringede til et nummer, vi havde fundet i avisen, og en ung kvinde svarede. Hun sagde, at vi kunne komme næste dag ved middagstid. Hun hed Tatjana. Da lektionen var forbi, inviterede vi hende ud på te eller kaffe. Vi blev meget overraskede, da vi hørte hende sige: »Jeg drikker hverken te eller kaffe.«

»Hvorfor ikke?«

»Jeg er mormon.«

»Hvad er en mormon?« spurgte jeg.

»Jeg er medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Hvis I er interesseret, kan I komme og besøge os på søndag kl. 11.«

Hun skrev adressen ned. Jeg var meget interesseret i at finde ud af, hvad det var for en kirke.

Ugen gik langsomt, men så blev det endelig søndag. Mødet blev afholdt på en musikskole. Der stod nogle unge mænd ved indgangen, og de smilede. Da de fandt ud af, at jeg var på besøg for første gang, førte de mig ind i kirkesalen. Der var mange mennesker til stede, men jeg følte mig lidt ved siden af. Men jeg syntes rigtig godt om indledningssalmen, og så skete der et mirakel. En mand gik frem i lokalet, og de første ord af hans bøn var »himmelske Fader«. Det var det, jeg havde søgt efter. Pludselig følte jeg mig hjemme. Jeg følte en indre fred.

Da mødet var forbi, kom to unge damer hen til mig.

»Mødes du allerede med missionærerne?« spurgte de.

»Nej.«

»Må vi fortælle dig om evangeliet?«

»Ja, selvfølgelig,« sagde jeg. »Det ville jeg være meget glad for.«

Under en af vore lektioner begyndte de at fortælle mig om tre riger. Jeg afbrød dem og sagde: »Lad mig fortælle jer, hvad min farmor fortalte mig, da jeg var lille?« Nu var det deres tur til at blive overrasket. Jo mere vi talte sammen, desto mere ønskede jeg at høre. Den 15. august spurgte mine missionærer, om jeg ville døbes.

»Ja.« Det var allerede mit store ønske.

Min dåb skulle finde sted i en sø den følgende søndag, den 22. august. Vejret havde været varmt og tørt. Men mandag den 16. august begyndte det at regne vedvarende, og temperaturen dalede drastisk. Fredag morgen vågnede jeg med halsbetændelse. Min hals føltes tilstoppet, og jeg havde feber. Jeg tænkte, at det nok gik over inden søndag.

Om lørdagen kom missionærerne for at interviewe mig. Ældste Parker, en ung og meget høj missionær, stillede mig spørgsmålene. Han lovede også at døbe mig. Jeg sagde ikke noget om min sygdom.

Dagen for min dåb oprandt. Da jeg vågnede, mærkede jeg, at jeg stadig havde ondt i halsen. I det øjeblik indså jeg for første gang, hvad Herren forventede af mig. Jeg sagde til mig selv: »Jeg vil gøre hvad som helst for ham. Jeg skal nok blive døbt. Alt ordner sig. Vandet er varmt, og min sygdom forsvinder, når jeg er blevet døbt.«

På vej ud til søen fortalte jeg søstrene, hvad der var i vejen med mig. De kiggede mig begge i munden og mumlede inde fra regnfrakkernes dyb: »Det ser alvorligt ud. Skal vi flytte dåben til et bassin?«

»Nej, nej.« Jeg havde besluttet mig for at gennemføre planen.

Alt var smukt, da vi nåede derud. Søen var spejlblank uden den mindste krusning på vandet. Der var små hundrede meter fra omklædningsrummet til vandet. Det havde regnet hele ugen, og der var mudret. Da jeg trådte ud af omklædningsrummet, fik jeg øje på ældste Parker, som i sit hvide tøj vandrede beslutsomt gennem mudderet ned til søen. Det var et gribende syn.

Vi stod i en rundkreds og sang en salme. Vi kunne se vores egen ånde, men vi lagde ikke længere mærke til vejret. Da jeg tog mit første skridt ud i vandet, vidste jeg, at jeg gjorde det rette. Det føltes varmt. Og da jeg kom op af vandet igen, var jeg glad og rask. Alle lo og græd. Jeg havde taget mit første skridt på vej hjemad. Vor himmelske Fader elsker os og giver os prøvelser, fordi han venter, at vi træffer de rette valg og ikke tvivler på det, der er godt.

Jeg vil huske den mirakuløse dag hele mit liv. Den lever i mit hjerte sammen med minderne om min farmor, som sående det frø, der spirede mange år efter hendes død. ■

Marina Petrova er medlem af Kortrijk Menighed i Antwerpen Stav i Belgien.

Vidnesbyrd og tro styrkes

Lige siden jeg blev døbt, har jeg været forundret over Kristi kærlighed til mig. Han svigter mig aldrig. Hans kærlighed giver mig håb, lys og opmuntring i livets svære stunder. Ældste Jeffrey R. Hollands artikel »Han elskede dem til det sidste« (se *Liahona*, september 2002, s. 11) var med til at styrke mit vidnesbyrd og min tro på Jesus Kristus. Den fik mig til at beslutte at gå fremad i tro, uanset hvilke hindringer og trængsler jeg møder.

Maricar Caro,
Mangapsang Menighed i
La Carlota Distrikt i Filippinerne

Omvendelse bringer fred

Jeg læste først »At modtage en krone af herlighed« i Budskab fra Det Første Præsidentskab, skrevet af præsident James E. Faust (se *Liahona*, april 2004, s. 2) alene, siden studerede vi den til en familieaften, og endelig studerede vi den i ældsternes kvorum. På det tidspunkt beredte jeg mig på at tage til templet for at blive beseglet til min hustru. Da jeg læste præsident Fausts ord om synd og omvendelse, blev jeg klar over, at jeg var nødt til at bekende en gammel synd for min biskop. Bagefter følte jeg den fred, vi loves, når vi virkelig omvender os. Jeg er Herren taknemlig for hans kirke og for hans ledere, som vejleder os i dag.

Navnet tilbageholdt

Uundværligt i disse tider

Tak for ældste Henry B. Eyrings artikel »Mormons Bog ændrer dit liv« i februarnummeret 2004. Vi burde alle være som Ammon, der var et eksempel på Kristuslignende lederskab, da han tjente dem, han var sendt ud for at undervise. *Liahona* er uundværligt i disse tider, og verden ville være et bedre sted at leve i, hvis vi alle efterlevede de råd, som findes her.

Ekpo E. Akiba,
Okokomaiko Menighed
i Lagos Stav i Nigeria

Svar på mine spørgsmål

Det er ni år siden, at jeg blev døbt som medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De sidste fem år har jeg boet i en lille landsby, som ligger 70 km fra min menighed, så jeg har ikke mange muligheder for at omgås medlemmerne. Men takket være *Liahona* kan jeg have kontakt med mine brødre og søstre over hele verden. Jeg læser beretningerne og vidnesbyrdene med stor fornøjelse. De hjælper mig til at forstå min himmelske Fader bedre og modstå fristelser. I oktobernummeret fra 2003 gjorde især artiklen »Timing« af ældste Dallin H. Oaks indtryk på mig. Jeg fandt svar på mine spørgsmål i den. Jeg nyder at læse dette tidsskrift – fra første til sidste side.

Svetlana Totjilkina,
Saratovskij Zavodskoj Menighed
i Saratov Distrikt i Rusland

ANMODNING OM ARTIKLER TIL BØRN

Vi søger artikler til vore yngre læsere – sandfærdige beretninger, som kan styrke troen blandt børn rundt om i verden. Send beretninger til Children's Stories, *Liahona*, Room 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA; eller send dem via email til **cur-liahona-imag@ldschurch.org.** Vedlæg fulde navn, privatadresse samt menighed og stav. Hvis du har mulighed for det, bedes du vedlægge et billede af hovedpersonerne i din artikel.

***Til øerne i havet*, af Mark Buehner**

»Udsend min kirkes ældster til folkene, som bor langt borte, til øerne i havet. Send dem til fremmede lande, kald på alle folk, først ikke-jøderne og siden jøderne« (L&P 133:8).

»Hvis vore unge piger kan føle hans kærlighed, hvis de kan få evangeliets sandheder forankret i deres hjerte, så vil de ikke frygte. Med stærke vidnesbyrd og en solid kundskab om evige lærdomme får vore unge piger mod til at møde en verden, som fornedrer familien.« Se Susan W. Tanner, »Styrk fremtidens mødre«, s. 16.

DANISH
4 02259 86110 2